

2557

ข้อมูลการค้าการลงทุนในอินเดีย

สำนักงานส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ
ณ เมืองมุมไบ สาธารณรัฐอินเดีย
1 กรกฎาคม 2557

สารบัญ

	หน้า
ระเบียบการลงทุนพื้นฐาน	1
ระบบภาษี	3
การจัดตั้งบริษัท	6
ต้นทุนในการดำเนินธุรกิจ	11
ข้อมูลเมืองเศรษฐกิจสำคัญ	14
เขตเศรษฐกิจพิเศษ (SEZs)	17
การขอวีซ่า	24
การธนาคาร	27
มารยาททางธุรกิจและวัฒนธรรม	28
สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต	33
กฎระเบียบที่เกี่ยวข้องอื่นๆ	35
อ้างอิง	41

ระเบียบการลงทุนพื้นฐาน

1. ช่องทางการลงทุน

นักลงทุนต่างชาติสามารถลงทุนในประเทศอินเดียผ่านช่องทางการลงทุน 2 ช่องทาง คือ

1. การลงทุนผ่านช่องทางอัตโนมัติ (Automatic Route) อยู่ในความรับผิดชอบของธนาคารกลางของอินเดีย (Reserve Bank of India) โดยนักลงทุนต่างชาติจะต้องแจ้งให้ธนาคารกลางของอินเดียทราบภายใน 30 วันนับตั้งแต่วันที่นำเงินเข้ามาลงทุนหรือวันที่ออกหุ้นของบริษัท

2. การลงทุนโดยขออนุมัติจากคณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศ (Foreign Investment Promotion Board) เป็นการลงทุนในอุตสาหกรรมและบริการที่มีกฎหมายกำหนดประเภทเอาไว้ ซึ่งมี 3 รูปแบบ ดังนี้

2.1 การจัดตั้งบริษัทภายใต้พระราชบัญญัติบริษัท ค.ศ. 1956 (Companies Act 1956) กำหนดว่า บริษัทจะต้องมีเงินทุนจดทะเบียนขั้นต่ำ 1 แสนรูปีและมีจำนวนผู้ถือหุ้นได้ไม่เกิน 50 คน ทั้งนี้ การจัดตั้งบริษัทมี 2 รูปแบบ คือ

1.) การลงทุนร่วมกับนักลงทุนท้องถิ่น (Joint Venture) รัฐบาลอินเดียได้กำหนดสัดส่วนการถือหุ้นตามประเภทของอุตสาหกรรม แต่หากอุตสาหกรรมใดไม่มีกฎระเบียบกำหนด นักลงทุนต่างชาติสามารถถือหุ้นได้ตามความต้องการของนักลงทุนทั้งสองฝ่าย (โดยทั่วไปรัฐบาลอินเดียจะเปิดโอกาสให้นักลงทุนต่างชาติสามารถลงทุนได้ถึง 100 % ยกเว้นในกิจการบางประเภทที่ได้มีการกำหนดสัดส่วนการลงทุนของนักลงทุนต่างชาติไว้

2.) การลงทุนต่างชาติ 100% (100% Wholly-owned Subsidiary) รัฐบาลอินเดียได้กำหนดประเภทของอุตสาหกรรมที่อนุญาตให้มีการลงทุนจากต่างประเทศร้อยละ 100

2.2 กิจการที่รัฐบาลอินเดียส่งเสริมการลงทุน ได้แก่

- 1.) การก่อสร้างสาธารณูปโภคพื้นฐาน
- 2.) การลงทุนที่มีศักยภาพในการสร้างรายได้จากการส่งออก
- 3.) การลงทุนที่มีการจ้างงานจำนวนมาก โดยเฉพาะแรงงานในเขตชนบท
- 4.) การลงทุนที่มีความเชื่อมโยงกับการเพาะปลูกและธุรกิจการเกษตร
- 5.) การลงทุนในธุรกิจที่ก่อให้เกิดประโยชน์ต่อสังคมหรือธุรกิจที่เอื้อประโยชน์ต่อการพัฒนาทรัพยากรบุคคล
- 6.) การลงทุนที่ส่งเสริมให้มีการนำเข้าเทคโนโลยี

2.3 กิจการที่ไม่อนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติเข้าไปลงทุน เช่น พลังงานปรมาณู สลากกินแบ่ง และการพนัน เป็นต้น

2. ข้อกำหนดในการลงทุนต่างชาติ

การลงทุนของนักลงทุนต่างชาติในประเทศอินเดียจะต้องเป็นไปตามข้อกำหนดในพระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดการเงินตราระหว่างประเทศ ค.ศ.1999 (Foreign Exchange Management Act 1999) ของรัฐบาลอินเดียควบคู่ไปกับหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติที่ธนาคารกลางของอินเดียได้กำหนดไว้ใน Notification No. FEMA 20/2000-RB ฉบับลงวันที่ 3 พฤษภาคม ค.ศ. 2000 โดยหลักเกณฑ์และวิธีการปฏิบัติดังกล่าวจะมีการทบทวนและปรับปรุงให้เหมาะสมกับสถานการณ์อยู่เสมอ

กล่าวโดยรวมแล้ว นักลงทุนต่างชาติสามารถลงทุนในกิจการต่างๆในประเทศอินเดียได้เกือบทุกประเภทกิจการ โดยมีช่องทางการลงทุน 2 ช่องทางคือ 1. แบบอัตโนมัติ (Automatic Route) และ 2. แบบที่ต้องขออนุญาต (Government Route) ขึ้นอยู่กับประเภทของกิจการที่ต้องการลงทุน

ในช่องทางแบบอัตโนมัติ นักลงทุนต่างชาติสามารถซื้อหุ้นจากบริษัทอินเดียหรือเข้ามาลงทุนโดยตรงได้แต่ต้องแจ้งข้อมูลให้กับธนาคารกลางของอินเดียบนภายใน 30 วันนับแต่วันที่ออกหุ้นของบริษัท

สำหรับช่องทางแบบที่ต้องขออนุญาต นักลงทุนต่างชาติจะต้องขออนุญาตจากรัฐบาลอินเดียก่อนจึงจะสามารถดำเนินการได้ โดยหน่วยงานที่มีหน้าที่ในการพิจารณาเรื่องดังกล่าวคือ คณะกรรมการส่งเสริมการลงทุนจากต่างประเทศสังกัดกระทรวงการคลัง

ตามปกติแล้ว หากไม่มีการกำหนดไว้ นักลงทุนต่างชาติสามารถลงทุนผ่านช่องทางแบบอัตโนมัติและสามารถถือครองหุ้นในสัดส่วนสูงสุดได้ถึงร้อยละ 100 อย่างไรก็ตาม รัฐบาลอินเดียได้กำหนดประเภทของกิจการที่นักลงทุนต่างชาติจะต้องลงทุนผ่านช่องทางแบบที่ต้องขออนุญาตเท่านั้นและได้กำหนดสัดส่วนการถือหุ้นไว้อย่างจำกัด นอกจากนี้ รัฐบาลอินเดียยังกำหนดให้กิจการบางประเภทเป็นกิจการที่สงวนไว้ไม่ให้นักลงทุนต่างชาติลงทุน ซึ่งรายละเอียดจะปรากฏในเอกสารแนบที่ใน 1 บทที่ 6 และสามารถศึกษาเพิ่มเติมได้จากเว็บไซต์ของกรมนโยบายและส่งเสริมอุตสาหกรรม (Department of Industrial Policy & Promotion) http://dipp.nic.in/English/Investor/FDI_Policies/FDI_policy.aspx

3. นโยบายส่งเสริมการลงทุน

นโยบายส่งเสริมการลงทุนทางตรงจากต่างประเทศ (Foreign Direct Investment Policy) ของประเทศอินเดียมีลักษณะที่ค่อนข้างเสรี โดยผ่อนปรนกฎเกณฑ์ ระเบียบ และมาตรการสำหรับการลงทุนจากต่างประเทศอย่างต่อเนื่อง เพื่อส่งเสริมให้มีการนำเข้าและถ่ายโอนเทคโนโลยี เพิ่มเงินทุนสำรองระหว่างประเทศ และกระตุ้นให้ธุรกิจของประเทศอินเดียสามารถแข่งขันได้ในระดับสากล

ยิ่งไปกว่านั้น รัฐบาลอินเดียชุดใหม่ที่น่าโดยนายเรนทรา โมตียังมีแนวโน้มว่าจะเปิดอุตสาหกรรมต่างๆที่ไม่เคยอนุญาตให้นักลงทุนต่างชาติเข้ามาลงทุนให้นักลงทุนต่างชาติสามารถเข้ามาลงทุนเพิ่มขึ้นอีกด้วย

นอกจากนี้ รัฐบาลอินเดียยังจูงใจให้ชาวอินเดียที่มีถิ่นพำนักต่างประเทศ (Non-resident Indians) เข้ามาลงทุนในประเทศอินเดียด้วยการให้สิทธิการถือครองหุ้นสูงกว่านักลงทุนต่างชาติอีกด้วย

ระบบภาษี

1. โครงสร้างภาษี

ภาษีของประเทศอินเดียจะถูกจัดเก็บโดยรัฐบาล 3 ระดับ คือ 1. รัฐบาลกลาง (Central Government) 2. รัฐบาลของรัฐ (State Government) และ 3. รัฐบาลท้องถิ่น (Local Government) โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. รัฐบาลกลาง จะเก็บภาษีผ่านกระทรวงการคลัง โดยจะเก็บภาษีทางตรงทั้งหมดและภาษีทางอ้อมบางชนิดผ่านหน่วยงาน 2 หน่วยงาน ดังนี้

- Central Board of District Taxts (CBDT) ทำหน้าที่เก็บภาษีทางตรง เช่น ภาษีเงินได้นิติบุคคล (Corporate Income Tax) ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (Personal Income Tax) ภาษีทรัพย์สิน/ ภาษีความมั่งคั่ง (Wealth Tax) ภาษีดอกเบี้ย (Interest Tax) ภาษีของขวัญ (Gift Tax) ภาษีกำไรจากส่วนทุน (Capital Gain Tax) และภาษีค่าใช้จ่าย (Expenditure Tax) เป็นต้น

- Central Board of Excise and Custom (CBEC) ทำหน้าที่เก็บภาษีทางอ้อม เช่น ภาษีสรรพสามิตส่วนกลาง (Central Excise Tax) ภาษีการบริการ (Service Tax) และค่าอากรศุลกากร (Customs Duties) เป็นต้น

2. รัฐบาลของรัฐ ทำหน้าที่จัดเก็บภาษีในระดับรัฐ เช่น ภาษีมูลค่าเพิ่ม (Value Added Tax) ภาษีขาย (Sales Tax) ภาษีอสังหาริมทรัพย์ (Property Tax) ภาษีสรรพสามิตสำหรับสินค้าแอลกอฮอล์ (State Excise Tax) และอากรแสตมป์ซึ่งเก็บจากการซื้อขายอสังหาริมทรัพย์ (Stamp Duty) เป็นต้น

3. รัฐบาลท้องถิ่น ทำหน้าที่เก็บภาษีในระดับท้องถิ่น เช่น ภาษีสินค้าผ่านแดน/เข้าเมือง (Octroi/Entry Tax) และค่าธรรมเนียมการใช้สาธารณูปโภค (Utility Tax) เป็นต้น

2. ภาษีที่สำคัญ

2.1 ภาษีเงินได้นิติบุคคล (Corporate Income Tax) โดยจะเรียกเก็บจาก

- บริษัทท้องถิ่น (Resident Companies) คือ บริษัทที่จดทะเบียนในประเทศอินเดีย (Indian Company) โดยฐานภาษีจะคิดจากเงินได้ที่เกิดขึ้นโดยใช้เกณฑ์คงค้าง (Accrual Basis) ทั้งในและนอกประเทศอินเดีย

- บริษัทต่างชาติ (Non-resident Companies) คือ บริษัทที่ไม่ได้จดทะเบียนในประเทศอินเดีย โดยฐานภาษีจะคิดจากเงินได้ที่เกิดขึ้นในประเทศอินเดียเท่านั้น ทั้งนี้ พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ ค.ศ. 1961 (Income Tax Act 1961) ไม่ได้กำหนดอัตราภาษีไว้โดยเฉพาะแต่จะมีการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดทุกปีโดยกระทรวงการคลัง (ในแผนงบประมาณประจำปี ซึ่งออก ณ สิ้นเดือนกุมภาพันธ์ของทุกปี ในปัจจุบัน (ปีประเมินภาษี 2013-2014) มีการจัดเก็บภาษีเงินได้นิติบุคคล ดังนี้

ประเภทบริษัท	อัตรากาชีเงินได้นิติบุคคล	ค่าธรรมเนียม (Surcharge) หากรายได้สุทธิมากกว่า 10 ล้านบาท	ค่าธรรมเนียม (Surcharge) หากรายได้สุทธิมากกว่า 100 ล้านบาท
บริษัทท้องถิ่น (Resident)	30%	5%	10%
บริษัทต่างชาติ (Non-resident)	40%	2%	5%

หมายเหตุ: ปีภาษีเริ่มจาก 1 เมษายนของทุกปี และสิ้นสุดที่ 31 มีนาคม ของปีถัดไป

- นิติบุคคลทุกประเภทต้องเสียภาษีเพื่อการศึกษา (Education Cess) อีกร้อยละ 3 ของภาษีเงินได้นิติบุคคล

2.2 ภาษีเงินได้บุคคลธรรมดา (Personal Income Tax) โดยจะเรียกเก็บจาก

- ผู้อาศัยในประเทศ (Resident Individuals) ได้แก่ บุคคลที่อยู่ในประเทศอินเดียไม่น้อยกว่า 182 วันหรือเป็นบุคคลที่อยู่ในประเทศอินเดียไม่น้อยกว่า 60 วันในปีภาษีนั้นและอยู่ในประเทศอินเดียไม่น้อยกว่า 365 วันในรอบ 4 ปีก่อนหน้าปีภาษีนั้นๆ โดยผู้พักอาศัยในประเทศจะต้องเสียภาษีจากรายได้ที่มาจากทั้งในและนอกประเทศอินเดีย
- ผู้ที่ไม่ได้พักอาศัยในประเทศอินเดีย (Non-resident Individuals) ได้แก่ บุคคลที่ไม่เข้าข่ายผู้พักอาศัยในอินเดียข้างต้น และจะเสียภาษีจากรายได้ที่มาจากในประเทศอินเดียเท่านั้นแต่หากมีรายได้เป็นเงินตราต่างประเทศเข้ามาในประเทศอินเดีย บุคคลดังกล่าวจะต้องเสียภาษีในลักษณะเดียวกับผู้พักอาศัยในประเทศตามเกณฑ์ที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดการเงินตราระหว่างประเทศ

พระราชบัญญัติภาษีเงินได้ ค.ศ. 1961 (Income Tax Act 1961) ไม่ได้กำหนดอัตราภาษีไว้โดยเฉพาะแต่จะมีการเปลี่ยนแปลงรายละเอียดทุกปีโดยกระทรวงการคลัง โดยสามารถอ่านรายละเอียดได้จากเว็บไซต์ http://www.incometaxindiapr.gov.in/incometaxindiacr/home_individual.jsp?id=1

2.3 ภาษีสรรพสามิตส่วนกลาง (Central Excise Duty)

ภาษีสรรพสามิตเป็นภาษีที่เรียกเก็บจากสินค้าที่ผลิตหรือประกอบในประเทศอินเดียและเป็นภาษีที่รัฐบาลอินเดียใช้เป็นเครื่องมือในการจัดการกับอุปทานของสินค้า ส่งเสริมการเติบโตของอุตสาหกรรมและวิสาหกิจขนาดย่อม และเป็นแหล่งรายได้ที่ใหญ่ที่สุดของรัฐบาลอินเดีย ทั้งนี้ อัตรากาชีสรรพสามิตมีหลายอัตรา ขึ้นอยู่กับประเภทของสินค้า โดยสามารถศึกษารายละเอียดได้จาก Central Excise Tariff 2013-2014 หรือเข้าไปที่เว็บไซต์ <http://www.cbec.gov.in/excise/cxt2013-14/cxt-1314-idx.htm> สำหรับสินค้าฟุ่มเฟือยบางประเภท รัฐบาลของแต่ละรัฐจะเป็นผู้จัดเก็บซึ่งจัดเก็บทั้งจากการนำเข้าและการผลิตภายในประเทศ

2.4 ภาษีศุลกากร (Customs Duty)

การเก็บภาษีศุลกากรจากสินค้านำเข้าจะเป็นไปตามพระราชบัญญัติศุลกากร ค.ศ. 1957 (Customs Tariff Act 1975) และอยู่ภายใต้ความรับผิดชอบของ The Central Board of Excise Customs (CBEC) โดยอัตราภาษีศุลกากรจะมีการปรับปรุงเป็นระยะๆ และฉบับล่าสุดคือ Customs Tariff 2013-2014 ซึ่งสามารถศึกษารายละเอียดได้ที่ <http://www.cbec.gov.in/customs/cst2013-14/cst1314-idx.htm>

2.5 ภาษีมูลค่าเพิ่ม (Value Added Tax: VAT)

ประเทศอินเดียเริ่มใช้ระบบภาษีมูลค่าเพิ่ม (VAT) เมื่อวันที่ 1 เมษายน 2005 แทนการเก็บภาษีการขาย (Central Sales Tax: CST) เพื่อแก้ไขปัญหาการเก็บภาษีซ้ำซ้อนซึ่งทำให้ราคาสินค้าขั้นสุดท้ายแพงเกินจริง โดยภาษีมูลค่าเพิ่มเป็นภาษีที่เก็บจากมูลค่าที่เพิ่มขึ้นในแต่ละขั้นตอนการผลิตและการขนส่งสินค้าและบริการ ตั้งแต่ต้นทางจนถึงมือผู้บริโภค

อัตราภาษี	ประเภทสินค้า
0%	สินค้าจำเป็นหรือสินค้าที่มีความสำคัญ
1%	โลหะมีค่าต่างๆ เช่น ทองคำ และเงิน เป็นต้น
4%	สินค้าที่เป็นปัจจัยพื้นฐาน เช่น ยา เวชภัณฑ์ วัสดุที่ใช้ในการเกษตรและอุตสาหกรรม และสินค้าทุน เป็นต้น
12.5%	สินค้าอื่นๆ

การจัดตั้งบริษัท

รูปแบบการจัดตั้งบริษัทต่างๆ

หลังจากที่อินเดียได้เปลี่ยนมาใช้ พ.ร.บ.บริษัท 2013 (Companies Act 2013) บางส่วนของเนื้อหาใน พ.ร.บ. ได้เปลี่ยนแปลงไป ซึ่งอาจสร้างความสับสนให้แก่นักลงทุนต่างชาติที่ไม่ได้ติดตามข่าวสารมากนัก

ประเภทกิจการลงทุน

นักลงทุนต่างชาติสามารถลงทุนในอินเดียได้หลายรูปแบบ ดังนี้

1. บริษัทจดทะเบียนในอินเดีย

บริษัทที่จดทะเบียนในอินเดียต้องปฏิบัติตามกฎหมายของอินเดียเท่าเทียมกับบริษัทท้องถิ่น โดยขอจดทะเบียนบริษัทที่ Registrar of Companies (ROC) มี 2 รูปแบบหลัก คือ บริษัทเอกชนจำกัด และ บริษัทมหาชนจำกัด

1.1 บริษัทเอกชนจำกัด (Private Limited Company)

- นักลงทุนต่างชาติสามารถจดทะเบียนกิจการในอินเดียได้ภายใต้กฎหมาย Companies Act 2013 นักลงทุนต่างชาติอาจลงทุนเองทั้งหมด หรือรวมทุนกับชาวอินเดียก็ได้บริษัทเอกชนจำกัดต้องมีผู้ถือหุ้นอย่างน้อย 2 คน และมีสูงสุดได้ไม่เกิน 200 คน และต้องมีทุนจดทะเบียนอย่างน้อย 100,00 รูปี
- บริษัทเอกชนได้รับอนุญาตให้มีการจัดตั้งบริษัทคนเดียวแต่ต้องมีชื่อผู้ร่วมหุ้นอีกคนเพื่อในกรณีที่ผู้ถือหุ้นคนแรกตายหรือพิการ หัวจดหมายของบริษัทต้องใช้ a One-person-company
- ต้นทุนในการจัดตั้งบริษัทจะต้องดูจากทุนจดทะเบียนและรัฐที่ได้เข้าไปตั้งสำนักงาน ตารางข้างล่างนี้แสดงให้เห็นถึงทุนจัดตั้งบริษัทเอกชนจำกัดด้วยทุนจดทะเบียน 1 ล้านบาท 10 ล้านบาท 100 ล้านบาท และ 1,000 ล้านบาท ในเมืองเดลี มหาราษฏระ กุชราต และมธยประเทศ

ทุนจดทะเบียน	ต้นทุนการจัดตั้งบริษัทเอกชนจำกัด			
	เดลี	มหาราษฏระ	กุชราต	มธยประเทศ
	หน่วย : รูปี			
1 ล้านบาท	51,310	51,900	54,720	51,610
10 ล้านบาท	200,410	205,500	235,320	200,710
100 ล้านบาท	810,410	860,500	1,160,320	810,710
1,000 ล้านบาท	6,660,410	7,160,500	5,660,320	5,660,710

-การจัดตั้งบริษัทมหาชนจำกัดจะสูงกว่าบริษัทเอกชนจำกัดประมาณ < 5,000 รูปี

-เวลาในการก่อตั้งบริษัทสำหรับชาวอินเดียจะน้อยกว่า 2 สัปดาห์ ในกรณีที่เป็นชาวต่างชาติ จะต้องใช้เวลาในการลงทะเบียนเพื่อเสียภาษีเงินได้และส่งเอกสารที่ได้ลงรายมือชื่อของผู้ถือหุ้นและคณะกรรมการบริหาร โดยจะต้องใช้เวลาประมาณ 6 สัปดาห์

-ชาวต่างชาติสามารถที่จะดำรงตำแหน่งกรรมการบริษัทได้โดยไม่ต้องขออนุญาตใดๆ หรือสามารถมีเฉพาะพนักงานต่างชาติในบริษัทก็ได้ แต่อย่างไรก็ตามกฎหมาย 149(3) ของ พ.ร.บ. บริษัท 2013 ได้กำหนดไว้ว่า บริษัทจะต้องมีกรรมการบริษัทที่พำนักในประเทศอินเดียอย่างน้อย 182 วัน ในรอบปฏิทินปีก่อน

- ชาวต่างชาติอาจจะใช้บริการของผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมาย (legal professional) หรือสมาคมธุรกิจท้องถิ่น (local business associate) ในปีแรกของการลงทุนที่อินเดียและหลังจากที่พักอาศัยในอินเดียเกิน 182 วันในรอบปีปฏิทินแล้ว ปีต่อมาก็ไม่จำเป็นต้องใช้บริการจากผู้เชี่ยวชาญด้านกฎหมายและสมาคมธุรกิจท้องถิ่นอีก
- ชาวต่างชาติที่ได้รับแต่งตั้งเป็นกรรมการบริษัทของบริษัทสัญชาติอินเดียไม่จำเป็นต้องพำนักในประเทศอินเดียเนื่องจากสามารถบริหารงานได้เมื่ออยู่ต่างประเทศ แต่ต้องได้รับอนุญาตจากรัฐบาลอินเดียเสียก่อน

1.2 บริษัทมหาชนจำกัด (Public Limited Company)

- บริษัทมหาชนจำกัดต้องมีผู้ถือหุ้นอย่างน้อย 7 คน และไม่มีจำกัดจำนวนคน โดยจะต้องมีทุนจดทะเบียนชำระแล้วขั้นต่ำ 500,000 รูปี
- บริษัทเอกชนจำกัดที่อยู่ในเครือของบริษัทมหาชนจำกัด จัดว่าเป็นบริษัทมหาชนจำกัดต้องปฏิบัติตามกฎหมายของมหาชนจำกัดด้วย
- ทุนจดทะเบียนขั้นต่ำต้องชำระทันทีที่ก่อตั้งบริษัท

ทุนการถือหุ้น

พระราชบัญญัติบริษัท ปี 1956 อนุญาตให้บริษัทออกหุ้นสองชนิดให้แก่ผู้ถือหุ้น : หุ้นผู้ถือหุ้น (หุ้นสามัญ) และหุ้นบุริมสิทธิทุนจดทะเบียนที่ออกโดยบริษัทที่จดทะเบียนเป็นมหาชนต้องสอดคล้องกับหลักเกณฑ์ที่ออกโดยSEBI ที่ควบคุมบริษัท ที่มีผลประโยชน์ของประชาชนและทำงานในตลาดหุ้นอินเดีย

2. บริษัทจดทะเบียนในต่างประเทศ (ข้อมูลจากฝ่ายวิจัย ธนาคารกรุงเทพจำกัด (มหาชน))

บริษัทที่จดทะเบียนในต่างประเทศอาจดำเนินธุรกิจอินเดียได้หลายรูปแบบตามข้อกำหนดใน Foreign Exchange Management

(Establishment in India of Branch Office of Other Place of Business) Regulations, 2000 โดยขออนุมัติจาก Reserve Bank of India ดังนี้

- สำนักงานสาขา (Branch Office) บริษัทต่างชาติสามารถขอตั้งสำนักงานสาขาในอินเดีย เพื่อดำเนินกิจการส่งออกนำเข้าให้บริการที่ปรึกษา ศึกษาวิจัยให้บริษัทแม่สนับสนุนความร่วมมือทางเทคนิคและการเงินระหว่างบริษัทท้องถิ่นและบริษัทแม่เป็นตัวแทนของบริษัทแม่ในการซื้อขายสินค้า

ในอินเดียให้บริการเทคโนโลยีสารสนเทศและพัฒนาซอฟต์แวร์ในอินเดีย ให้บริการทางเทคนิคสำหรับสินค้าที่ผลิตโดยบริษัทแม่ สายการบินต่างชาติและชิปปิ้ง เป็นต้น ทั้งนี้ สำนักงานสาขา ไม่สามารถดำเนินกิจการกิจการผลิตเองได้ แต่อนุญาตให้จ้างบริษัทท้องถิ่นรับช่วงการผลิตต่อได้สำนักงานสาขาสามารถหารายได้และโอนกำไรออกนอกประเทศได้ หลังจากชำระภาษีครบถ้วนแล้ว

- สำนักงานตัวแทน (Representative Office) สำนักงานตัวแทนทำหน้าที่เสมือนแปณูแทนของบริษัทแม่ในการดำเนินกิจการในอินเดีย แต่ไม่สามารถมีรายได้จากการดำเนินกิจการได้ ใ้มาโดยตรงหรือโดยอ้อม ค่าใช้จ่ายของสำนักงานตัวแทนต้องมาจากเงินโอนเขาจากต่างประเทศเท่านั้น

- สำนักงานโครงการ (Project Office) บริษัทต่างชาติที่ดำเนินโครงการชั่วคราวในอินเดีย สามารถขอจัดตั้งสำนักงานโครงการเพื่อดำเนินกิจกรรมในอินเดียได้ตามเงื่อนไขที่กำหนดไว้และสามารถดำเนินกิจการได้เฉพาะส่วนที่เกี่ยวข้องกับโครงการนั้นเท่านั้น สำนักงานโครงการอาจมีรายได้จากการดำเนินโครงการและโอนกำไรออกนอกประเทศได้เมื่อสิ้นสุดโครงการและชำระภาษีครบถ้วนแล้ว

ขั้นตอนและค่าใช้จ่ายในการจัดตั้งบริษัทในประเทศอินเดีย

สำหรับขั้นตอนการลงทุนในอินเดียหลังจากที่นักลงทุนได้รับการอนุมัติการลงทุนแล้ว ทั้งโดยผ่านช่องทางการลงทุนอัตโนมัติ (Automatic Routs) หรือ ใ้โดยอนุมัติจากรัฐบาลแล้ว การจัดตั้งบริษัทจำกัด นักลงทุนต้องขอเลขประจำตัวนักลงทุน (Director Identification Number) จดทะเบียนชื่อบริษัทที่ Registrar of Companies (ROC) และจัดการด้านเอกสารต่างๆรวมถึง Permanent Account Number (PAN) และ Tax Account Number (TAN) นอกจากนี้ต้องจดทะเบียนกับกองทุนสำรองเลี้ยงชีพ และกองทุนประกันสังคมด้วย และต้องเสียค่าธรรมเนียมต่าง ๆ ดังนี้

1. กลุ่มผู้เริ่มก่อตั้งบริษัทและกรรมการบริษัทแต่ละคนจะต้องมีรหัสประจำตัว Director Identification Number (DIN) โดยสามารถดาวน์โหลดแบบฟอร์มออนไลน์ได้ที่

<http://www.mca.gov.in/MCA21/dca/din/DIN.html> โดยมีค่าธรรมเนียม 500 รูปี

2. ขอใบรับรองลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์โดยสามารถดาวน์โหลดแบบฟอร์มได้จาก

<http://www.mca.gov.in/MCA21/Rolecheck.html> การทำลายมือชื่ออิเล็กทรอนิกส์จะสามารถทำได้กับบริษัทตัวแทนทั้ง 7 บริษัท ราคาโดยประมาณ 400 – 3,000 รูปี

3. ขั้นตอนการจดทะเบียนบริษัท

-การจดทะเบียนชื่อบริษัทจะต้องทำการตรวจสอบชื่อบริษัทเสียก่อนซึ่งสามารถตรวจสอบได้จาก

<http://www.mca.gov.in/DCAPortalWeb/dca/MyMCALogin.do?method=setDefaultProperty&mode=16>

-จัดเตรียมเอกสาร INC-1 โดยจะต้องแนบ หลักฐานว่าสามารถใช้ชื่อบริษัทที่ตั้งได้ และลงลายมือชื่อ

อิเล็กทรอนิกส์ จากนั้นอัปโหลดเอกสาร INC-1 ในเว็บไซต์ของ MCA21 โดยจะเสียค่าธรรมเนียม 1,000 รูปี

(ผ่านทาง internet banking หรือ ผ่านบัตรเครดิต) ซึ่งหลังจากได้รับการอนุมัติ INC-1 แล้ว ชื่อบริษัทจะสามารถให้ยื่นคำร้องออนไลน์ได้ โดยการตรวจสอบว่าชื่อบริษัทสามารถใช้ได้จะใช้เวลาประมาณ 60 วัน

หลังจากวันที่ส่งฟอร์ม INC-1

-เอกสารที่ต้องกรอกส่งทุกปีหลังจากลงทะเบียนบริษัทแล้ว คืองบดุล ผลประกอบการบริษัท เงินปันผล (Form No. Pas-3) การแจ้งย้ายสำนักงาน (Form No. INC-22) การเปลี่ยนกรรมการบริษัท (Form No. DIR-12) และค่าใช้จ่ายต่างๆ (Form No. CHG- 1, 9, 4)

-สามารถทำการยื่นเอกสารต่างๆได้ที่ Facilitation Centers/ Registrar's Front Offices ซึ่งมีทั้งหมด 53 สาขาทั่วประเทศโดยจะเสียค่าบริการดังนี้

S.No	Service Charge	Rates/Charges
1	Data Entry (Filling-up of e-Forms)	Rs. 150/- per Form
2	Scanning of Documents and conversion to PDF format	Rs. 7.50/- per page
3	Laser Printing (B&W)	Rs. 7.50/- per page
4	Filing e-Form with MCA21 portal	Rs. 150/- per Form
5	Filing attachments with e-Form	Rs. 1.50/- per page
6	View Public Documents	Rs. 75/- per 30 minutes
7	Apply for Certified Copy of Documents	Rs. 75/- per application
8	Apply for DIN	Rs. 75/- per application
9	Apply for and procurement of DSC for users	Rs. 150/- per DSC
10	Services other than those listed above may also be offered by the CFC	At market-driven rates

Note: For services such as data entry, scanning, e-Form uploading etc. the CFC would not be responsible for accuracy of data though it would be responsible for correct entry of the data made available to him. The responsibility for accuracy of the data content would always rest with the person signing the Form/ Document using her/ his DSC.
Service Tax, if any, payable to the Government shall be chargeable extra on the basis of actuals.

ที่มา: <http://www.mca.gov.in/MCA21/ApprovedService.html>

* หมายเหตุ: การอัปโหลดเอกสารควรเป็นไฟล์ .PDF สี ขาว-ดำ, โหมด 200 dpi resolution และมีขนาดไม่เกิน 2.5 MB.

4. จ่ายค่าอากรแสตมป์ (stamp duty) ในปัจจุบันแบ่งเป็น 3 ทางเลือกคือ การซื้อแสตมป์ติดที่เอกสารชำระออนไลน์ผ่านทางระบบ electronic secured bank treasury receipt (eSBTR) กับธนาคารที่ได้รับอนุญาตให้ใช้ระบบนี้ และชำระผ่านทางเครื่อง franking machine ค่าธรรมเนียมอากรแสตมป์ขึ้นอยู่กับทุนจดทะเบียนของบริษัท

- 100,000 รูปี หรือต่ำกว่า ต้องชำระอากรแสตมป์ 4,000 รูปี
- ทุกๆ 10,000 ของมูลค่าทุนเรือนหุ้นที่เพิ่มขึ้นหลังจาก 100,000 จนถึง 500,000 รูปี ต้องชำระอากรแสตมป์เพิ่ม 300 รูปี
- ทุกๆ 10,000 ของมูลค่าทุนเรือนหุ้นที่เพิ่มขึ้นหลังจาก 500,000 จนถึง 5,000,000 รูปี ต้องชำระอากรแสตมป์เพิ่ม 200 รูปี
- ทุกๆ 10,000 ของมูลค่าทุนเรือนหุ้นที่เพิ่มขึ้นหลังจาก 5,000,000 จนถึง 10,000,000 รูปี ต้องชำระอากรแสตมป์เพิ่ม 100 รูปี
- ทุกๆ 10,000 ของมูลค่าทุนเรือนหุ้นที่เพิ่มขึ้นหลังจาก 10,000,000 รูปีขึ้นไป ต้องชำระอากรแสตมป์เพิ่ม 50 รูปี

* หมายเหตุ: หลังจากชำระอากรแสตมป์ผ่านระบบออนไลน์แล้วเอกสารจะอัปโหลดในระบบทันทีและไม่สามารถทำการแก้ไขได้อีก

5. รับหนังสือรับรองจัดตั้งบริษัทจาก Ministry of Corporate Affairs (National)
6. จัดทำตราประทับของบริษัท ซึ่งต้องใช้ในการออกเอกสารแก่ผู้ถือหุ้นและเอกสารอื่นๆ
7. ขอ Permanent Account Number (PAN) หรือเลขประจำตัวผู้เสียภาษีตามกฎหมาย 10 หลัก โดยสามารถดูรายละเอียดได้ที่ <https://www.tin-nsdl.com> วิธีการยื่นขอจะมีทั้งที่สามารถไปติดต่อกับ TIN Facilitation Centers โดยตรง นอกจากนี้ยังสามารถยื่นขอ Pan Account ได้ที่สถานเอกอัครราชทูตอินเดีย ประจำประเทศไทย ซึ่งค่าธรรมเนียมในการสมัคร อยู่ที่ 105 รูปีสำหรับจัดส่งบัตรในประเทศอินเดีย และ 971 รูปีสำหรับจัดส่งบัตรนอกประเทศอินเดีย

วิธีการยื่นขอหมายเลข PAN สามารถดำเนินการได้โดยการยื่นคำขอด้วยตนเอง ซึ่งในกรณีที่จ้างการยื่น ณ ประเทศไทย ให้ยื่นได้ที่ ณ สถานเอกอัครราชทูตอินเดียประจำประเทศไทย ซึ่งการยื่นคำขอหมายเลข PAN จะต้องแนบเอกสารสำคัญมาเพื่อพิสูจน์สถานะสองประการ คือ

- 7.1 เอกสารแสดงสถานะของผู้ยื่น (Proof of Identity) จะต้องใช้สำเนาหนังสือเดินทาง หรือสำเนาบัตรประจำตัวประชาชน ในกรณีผู้ยื่นเป็นเอกชน และสำเนาหนังสือจดทะเบียนนิติบุคคล ในกรณีผู้ยื่นเป็นนิติบุคคล
- 7.2 เอกสารแสดงที่ตั้งของถิ่นที่อยู่ (Proof of Address) ใช้เอกสารแสดงภูมิลำเนาของผู้ยื่น ในกรณีผู้ยื่นเป็นเอกชน หรือเอกสารแสดงที่ตั้งของสถานประกอบการในกรณีผู้ยื่นเป็นนิติบุคคล
8. ขอรับ Tax Account Number (TAN) ที่กรมภาษีเงินได้ (the Assessing Office in the Mumbai Income Tax Department)
9. จดทะเบียนตาม MSEA ที่หน่วยงานตรวจสอบของท้องถิ่นซึ่งมีค่าธรรมเนียม 6,500 รูปี
10. จดทะเบียน VAT ที่หน่วยงานภาษีของท้องถิ่น (the Commercial Tax Office (State)) ใช้เวลา 12 วัน และค่าธรรมเนียม 5,100 รูปี
11. จดทะเบียน Profession Tax ซึ่งไม่เสียค่าใช้จ่าย
12. จดทะเบียนกับ EPF (Employees Provident Funds)
13. จดทะเบียนกับ ESIC (the Employees' State Insurance Corporation) เพื่อรับบัตร ESI ซึ่งเป็นบัตรประกันสังคมสำหรับพนักงาน

ต้นทุนในการดำเนินธุรกิจ

ข้อมูลจาก: ASA & Associates LLP

1. เงินเดือนแยกตามตำแหน่ง (ต่อปี)

(หน่วย: ดอลลาร์สหรัฐฯ)

	สูงสุด	ต่ำสุด
ตำแหน่งผู้จัดการ		
Senior	260,000	50,000
Middle	50,000	22,000
Junior	30,000	12,000
พนักงานโรงงาน		
Supervisor	8,900	5,000
Skilled workers	3,700	2,210
Non skilled workers (ค่าจ้างขั้นต่ำจะขึ้นอยู่กับแต่ละรัฐ)	1,290	968
การตลาด		
Senior	100,000	15,000
Middle	40,000	14,000
Junior	16,000	3,200
พนักงานทั่วไป		
เลขาผู้บริหาร	12,100	3,300
เสมียน	6,480	3,300
พนักงานบัญชี	11,000	3,300
คนขับรถ	3,150	1,850
Service Technician	5,000	2,750
อื่นๆ		
คนขับรถ	2,600	1,600
คนทำอาหาร	2,100	1,000
แม่บ้าน	1,000	665

*ตัวเลขดังกล่าวยังไม่ได้รวมค่าประกันสังคม ค่าล่วงเวลา และค่าใช้จ่ายอื่นๆ

*ผู้จัดการสามารถใช้ภาษาอังกฤษได้, พนักงานทั่วไปสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้

2. ค่าจ้างผู้เชี่ยวชาญ (ต่อเดือน)

(หน่วย: ดอลลาร์สหรัฐฯ)

	สูงสุด	ต่ำสุด
ผู้สอบบัญชี	3,120	620
ทนาย	2,600	520
แพทย์และทันตแพทย์ (ตรวจ 2-3 ครั้งต่อสัปดาห์)	204	73
เจ้าหน้าที่ศุลกากร	น้อยกว่า 1%	
วิศวกร ช่างซ่อม และช่างคอมพิวเตอร์	310	15
พนักงานรักษาความปลอดภัย (รวมภาษีแล้ว)	260	155

3. ค่าเช่า (ต่อเดือน)

(หน่วย: ดอลลาร์สหรัฐฯ)

	สูงสุด	ต่ำสุด
พื้นที่สำนักงาน		
เดลี	6.48 ต่อตารางฟุต	2.5 ต่อตารางฟุต
มุมไบ	14.4 ต่อตารางฟุต	4 ต่อตารางฟุต
บังกาลอร์	5.3 ต่อตารางฟุต	1.9 ต่อตารางฟุต
เจนไน	3.2 ต่อตารางฟุต	1.6 ต่อตารางฟุต
เขตนอกเมือง	3.2 ต่อตารางฟุต	1 ต่อตารางฟุต
Export processing zones (เขตอุตสาหกรรมส่งออก)	2.4 ต่อตารางฟุต	0.72 ต่อตารางฟุต
พื้นที่อยู่อาศัย		
เดลี	2.7 ต่อตารางฟุต	0.6 ต่อตารางฟุต
มุมไบ	8.1 ต่อตารางฟุต	4.1 ต่อตารางฟุต
บังกาลอร์	3.5 ต่อตารางฟุต	0.6 ต่อตารางฟุต
เจนไน	2.7 ต่อตารางฟุต	0.48 ต่อตารางฟุต
เขตนอกเมือง	2.7 ต่อตารางฟุต	0.2 ต่อตารางฟุต

4. ค่าสาธารณูปโภค

(หน่วย: ดอลลาร์สหรัฐฯ)

ต้นทุนการติดตั้ง			
ไฟฟ้า			
ค่าติดตั้ง (สำหรับการพาณิชย์และสำนักงาน)	65 (บริการติดตั้งสาย) +40 ต่อกิโลวัตต์		
ระดับอุตสาหกรรม	สูงสุด 10 กิโลวัตต์ / 0.15 ต่อกิโลวัตต์		
ระดับการพาณิชย์	สูงสุด 10 กิโลวัตต์ / 0.16 ต่อกิโลวัตต์		
ระดับที่พักอาศัย	สูงสุด 200 ยูนิต์ / 0.06 ต่อกิโลวัตต์		
น้ำ			
ค่าติดตั้งขึ้นอยู่กับพื้นที่	110-2,225		
ระดับการบริโภค สำหรับที่พักอาศัย	การบริโภคต่อ เดือน (กิโลลิตร)	ค่าบริการ (ดอลลาร์ สหรัฐฯ)	ค่าน้ำต่อ ปริมาณ (ต่อ กิโลลิตร)*
	0-10	1.3	0.05
	10-20	2.7	0.07
	20-30	3.8	0.3
	>30	5	0.5
ระดับการพาณิชย์ (การพาณิชย์และอุตสาหกรรม)	การบริโภคต่อ เดือน (กิโลลิตร)	ค่าบริการ	ค่าน้ำต่อ ปริมาณ (ต่อ กิโลลิตร)*
	0-10	10	0.2
	10-25	14.6	0.5
	25-50	18.7	1.1
	50-100	21.5	1.8
	>100	26	2.2
โทรศัพท์			
ค่าติดตั้ง	11-33		
ค่าบริการรายเดือน	(ขึ้นอยู่กับจำนวนการใช้งาน) 40-500		
ภายในประเทศ	(ขึ้นอยู่กับจำนวนการใช้งาน) 100-200		
ระหว่างประเทศ	(ขึ้นอยู่กับจำนวนการใช้งาน) 200-50		
อินเทอร์เน็ต			
ค่าธรรมเนียมการติดตั้ง	19-1,000		

ข้อมูลเมืองเศรษฐกิจสำคัญ

ปัจจุบันประเทศอินเดียมีเมืองเศรษฐกิจสำคัญทั้งหมด 10 เมือง ประกอบด้วย มุมไบ นิวเดลี กัลกัตตา บังกอลอร์ เจนไน ไฮเดอราบัด อาห์เมดาบัด ปูเน่ สุรติ และกานปูร์ โดยมีรายละเอียดดังนี้

1. มหานครมุมไบ (Mumbai)

มุมไบเป็นเมืองเศรษฐกิจที่สำคัญที่สุดของประเทศอินเดีย เนื่องจากเป็นเมืองที่มี GDP มากที่สุดในประเทศอินเดีย ทั้งยังเป็นเมืองที่ติดอันดับ 10 เมืองธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลกอีกด้วย นอกจากนี้ เมืองมุมไบยังมีอุตสาหกรรมการผลิตขนาดใหญ่ โดยมีสัดส่วนคิดเป็นร้อยละ 25 ของภาคการผลิตทั้งหมดในประเทศอินเดีย ปัจจุบัน รัฐบาลมีการพัฒนาเมืองคู่แฝด Navi Mumbai และ Thane ให้เจริญทัดเทียมกับเมืองมุมไบ ทำให้เกิดโครงการก่อสร้างมากมายในเมืองทั้ง 3 นี้ อย่างไรก็ตาม เมืองมุมไบเป็นเมืองที่มีค่าเช่าสำนักงานแพงเป็นอันดับ 4 ของโลก และเป็นเมืองที่ประสบปัญหาการจราจรติดขัดมากที่สุดในประเทศอินเดียด้วย

2. กรุงนิวเดลี (New Delhi)

กรุงนิวเดลีเป็นเมืองหลวงของประเทศอินเดีย และเป็นเมืองที่ภาคบริการมีการเติบโตมากที่สุดเมืองหนึ่ง เนื่องจากได้รับการสนับสนุนจากรัฐบาลอย่างมาก ทั้งนี้ อุตสาหกรรมสำคัญในกรุงเดลีได้แก่ เทคโนโลยีสารสนเทศ (IT) โทรคมนาคม โรงแรม ธนาคาร สื่อสาร สินค้าอุปโภคบริโภค การก่อสร้าง ยานยนต์ เครื่องหนัง ไฟฟ้า โทรคมนาคม บริการด้านสุขภาพ อสังหาริมทรัพย์ และการท่องเที่ยว

3. กัลกัตตา (Kolkata)

เมืองกัลกัตตาเป็นเมืองหลวงของรัฐเบงกอลตะวันตก และเป็นศูนย์กลางด้านเศรษฐกิจของภูมิภาคตะวันออกและอีสานของประเทศอินเดีย ทั้งยังเป็นเมืองที่อุตสาหกรรม IT มีการเติบโตกว่า 70% ต่อปี ทั้งนี้ เมืองกัลกัตตามีนิคมอุตสาหกรรมหลักคือ Saltlake Sector 5 นอกจากนี้ เมืองกัลกัตตายังมี China Town แห่งเดียวในประเทศอินเดียด้วย

4. บังกอลอร์ (Bangalore)

เมืองบังกอลอร์เป็นเมืองหลวงของรัฐกรณาฏกะ และเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงด้าน IT ของประเทศอินเดีย จนได้รับฉายาว่า Silicon Valley of India โดยอุตสาหกรรมหลักของเมืองบังกอลอร์คือ IT และธุรกิจที่เกี่ยวข้อง เช่น ธุรกิจรับจ้างบริการระบบธุรกิจ (Business Process Outsourcing : BPO) ดังนั้น การจ้างงานส่วนใหญ่ในเมืองบังกอลอร์จึงมาจากบริษัทซอฟต์แวร์ ทั้งนี้ เมือง บังกอลอร์มีนิคมธุรกิจซอฟต์แวร์ทั้งหมด 3 แห่ง คือ Software Technology Parks of India (STPI), International Tech Park, Bangalore (ITPB) และ Electronics City นอกจากนี้ เมืองบังกอลอร์ยังเป็นเมืองที่มีจำนวนครัวเรือนที่มีรายได้เกิน 1 ล้านรูปีมากที่สุดในประเทศอินเดียอีกด้วย อย่างไรก็ตาม เมืองบังกอลอร์เป็นเมืองที่มีประชากรหนาแน่นมากที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศอินเดีย

5. เจนไน (Chennai)

เมืองเจนไนเป็นเมืองอุตสาหกรรม โดยมีอุตสาหกรรมสำคัญ ดังนี้ อุตสาหกรรมการผลิตรถยนต์ (มีส่วนเป็นส่วนร้อยละ 30 ของการผลิตรถยนต์ทั้งหมดภายในประเทศอินเดีย) อุตสาหกรรมและบริการที่เกี่ยวข้องกับ IT (Software & Hardware) อุตสาหกรรมเครื่องหนัง อุตสาหกรรมอัญมณี อุตสาหกรรมเครื่องใช้ไฟฟ้าและอิเล็กทรอนิกส์ และอุตสาหกรรมภาพยนตร์ นอกจากนี้ เมืองเจนไนยังมีท่าเรือที่ทันสมัยและทางหลวงสุวรรณจตุรพักตร์ที่สามารถเชื่อมโยงกับเมืองเศรษฐกิจอื่นๆได้

6. ไฮเดอราบัด (Hyderabad)

เมืองไฮเดอราบัดตั้งอยู่บนที่ราบสูงเดคคาน และเป็นศูนย์กลางกระจายสินค้าสู่รัฐโอริสา ฉัตตีสครห์ ฌาร์ขัณฑ์ และมหาราษฏระ ทั้งยังเป็นศูนย์กลางทางการเงินและเศรษฐกิจของรัฐอานธรประเทศด้วย ทั้งนี้ เมืองไฮเดอราบัดมีอุตสาหกรรมหลักคือ อุตสาหกรรม IT ซึ่งใช้แรงงานเป็นส่วนถึงร้อยละ 90 ของแรงงานทั้งหมด นอกจากนี้รายได้ส่วนหนึ่งของไฮเดอราบัดมาจากจากแรงงานชาวอินเดียที่ไปทำงานที่เมืองคูไบอีกด้วย

7. อาห์เมดาบัด (Ahmedabad)

เมืองอาห์เมดาบัดเป็นเมืองศูนย์กลางทางเศรษฐกิจและอุตสาหกรรมที่ใหญ่ที่สุดของรัฐคุชราต เนื่องจากทำเลที่ตั้งที่อยู่ไม่ห่างจากเมืองสุรัต ทั้งยังเป็นศูนย์กลางกระจายสินค้าสินค้าให้กับเมืองอื่นๆ ที่อยู่ห่างไกลจากทะเลในฝั่งตะวันตกด้วย ทั้งนี้ เมืองอาห์เมดาบัดมี อุตสาหกรรมสำคัญ ได้แก่ อุตสาหกรรม IT อุตสาหกรรมยานยนต์ อุตสาหกรรม Software อุตสาหกรรม BPO อุตสาหกรรมก่อสร้าง อุตสาหกรรมสิ่งทอ อุตสาหกรรมเสื้อผ้าสำเร็จรูป อุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับ และอุตสาหกรรมยาและเคมีภัณฑ์ เป็นต้น

8. ปูเน่ (Pune)

เมืองปูเน่เป็นเมืองบริวารของเมืองมุมไบที่ตั้งอยู่ห่างออกไปทางทิศตะวันออกเฉียงประมาณ 150 กิโลเมตร และเป็นเมืองที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจเป็นอย่างมากในช่วงไม่กี่ปีที่ผ่านมา นอกจากนี้ เมืองปูเน่ยังเป็นเมืองที่มีอุตสาหกรรมยานยนต์ทุกประเภท ทั้งยังเป็นเมืองแห่งเครื่องจักรกล, เครื่องใช้ไฟฟ้า, IT, Software และ BPO ด้วย ทั้งนี้ เมืองปูเน่มีนิคมอุตสาหกรรม IT หลายแห่ง เช่น Rajiv Gandhi IT Park, Magarpatta Cybercity, MIDC Software Technology Park, Marisoft IT Park

9. สุรัต (Surat)

เมืองสุรัตเป็นเมืองที่มีขนาดใหญ่เป็นอันดับ 2 ของรัฐคุชราต และเป็นเมืองที่มีการเติบโตทางเศรษฐกิจสูงมากในช่วงปีที่ผ่านมา ทั้งยังเป็นเมืองที่มีการจ้างงานสูงมากและมีการปล่อยสินเชื่อรายย่อยต่อหัวสูงที่สุดในอินเดียด้วย ทั้งนี้ เมืองสุรัตเป็นเมืองที่มีชื่อเสียงด้านสิ่งทอและอุตสาหกรรมเพชรจนได้รับฉายาว่า Diamond Capital of the World หรืออาจกล่าวได้ว่ากว่าร้อยละ 90 ของเพชรในตลาดโลกผ่านการตัดและเจียรนัยที่เมืองสุรัตแห่งนี้ อย่างไรก็ตาม เมืองสุรัตเป็นเมืองที่มีความหนาแน่นของประชากรมากที่สุดเมืองหนึ่งของโลก

10. กานปูร์ (Kanpur)

เมืองกานปูร์ตั้งอยู่ในรัฐอุตตราประเทศ และเป็นเมืองอุตสาหกรรมที่เก่าแก่ที่สุดแห่งหนึ่งทางภาคเหนือของอินเดีย ทั้งยังเป็นศูนย์กลางของอุตสาหกรรมการส่งออกเครื่องหนัง (ส่งออกรองเท้ามากที่สุดของอินเดีย) และสิ่งทอของประเทศอินเดีย นอกจากนี้ เมืองการปูร์ยังเป็นแหล่งผลิตของอุตสาหกรรมหนัก เช่น เหล็ก เคมีภัณฑ์ จักรยานยนต์ เครื่องยนต์ และปุ๋ย และยังเป็นเมืองที่มี SMEs มากที่สุดแห่งหนึ่งของประเทศอินเดียด้วย

เขตเศรษฐกิจพิเศษ (SEZ: Special Economic Zones)

ประเทศอินเดียเป็นประเทศแรกในทวีปเอเชียที่มองเห็นความสำคัญของเขตนิคมอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออก (EPZ: Export Processing Zone) ในฐานะกลไกสำคัญที่จะช่วยส่งเสริมการส่งออกของประเทศให้เติบโตได้อย่างต่อเนื่อง โดยเขตนิคมอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกดังกล่าวจะสามารถจัดปัญหาต่างๆที่เป็นอุปสรรคต่อการส่งออกสินค้าของอินเดียได้ เช่น ปัญหาการขาดแคลนโครงสร้างพื้นฐานตามมาตรฐานโลก ปัญหาความไม่แน่นอนของนโยบายรัฐบาล ปัญหาเรื่องพิธีการทางศุลกากร เป็นต้น นอกจากนี้ รัฐบาลอินเดียยังเล็งเห็นถึงโอกาสที่จะดึงดูดเงินลงทุนจากต่างประเทศจำนวนมหาศาลที่จะเข้าไปลงทุนในเขตนิคมอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกอีกด้วย เขตนิคมอุตสาหกรรมเพื่อการส่งออกของอินเดียจึงได้ถูกสร้างขึ้นเป็นแห่งแรกในทวีปเอเชียที่เมืองกันดลา (Kandla) ในรัฐคุชราต (Gujarat) ซึ่งตั้งอยู่ด้านเหนือของรัฐมหาราษฏระ (Maharashtra) ในปี 2508 ตามมาด้วยเขตนิคมอุตสาหกรรมในลักษณะที่คล้ายคลึงกันภายใต้ชื่อที่แตกต่างกันไปอีกหลายแห่ง เช่น Software Technology Park (STP), Export Oriented Unit (EOU) เป็นต้น แต่ปรากฏว่าการดำเนินการในการจัดตั้งเขตนิคมอุตสาหกรรมดังกล่าวไม่ได้บรรลุผลตามเป้าหมายที่ตั้งไว้ คือไม่ได้ช่วยให้การส่งออกของอินเดียดีขึ้นและไม่ได้ช่วยให้มีการจ้างงานเพิ่มขึ้นตามที่คาดหวัง รวมทั้งไม่เป็นไปตามเป้าหมายอื่นๆที่ตั้งไว้ด้วย

รัฐบาลอินเดียได้เรียนรู้จากประสบการณ์ความล้มเหลวในการจัดตั้งเขตนิคมอุตสาหกรรมประเภทต่างๆของตนเองมาหลายปี และได้เห็นความสำเร็จในการจัดตั้งเขตนิคมอุตสาหกรรมขนาดใหญ่ครบวงจรที่เรียกว่า “เขตเศรษฐกิจพิเศษ (SEZ: Special Economic Zone)” ในต่างประเทศหลายประเทศที่เน้นสร้างการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจด้วยการลงทุนโดยภาคเอกชน (Private Investment-Led Economic Growth) ก็ได้ข้อสรุปว่าการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษน่าจะเป็นทางเลือกที่ดีที่สุดที่จะทำให้อินเดียประสบความสำเร็จทั้งด้านการค้าและการลงทุน ตลอดจนการสร้างงานและการแก้ปัญหาสังคมด้านอื่นๆด้วย รัฐบาลอินเดียจึงได้ประกาศนโยบายเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Special Economic Zone Policy) ในเดือนเมษายน ปี 2543 ด้วยความคาดหวังว่าเขตเศรษฐกิจพิเศษจะเป็นกลไกขับเคลื่อนสำคัญที่จะทำให้ประเทศอินเดียมีการเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจอย่างต่อเนื่อง โดยรัฐบาลจะเป็นผู้สนับสนุนด้านต่างๆทั้งในระดับประเทศและระดับรัฐ คือ การจัดสร้างโครงสร้างพื้นฐานที่มีคุณภาพระดับโลก (World-Class Infrastructure) การให้สิทธิพิเศษทางภาษีต่างๆ รวมทั้งการลดขั้นตอนที่ยุ่งยากของหน่วยงานราชการที่เกี่ยวข้อง การจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ (SEZ) อย่างเป็นทางการในประเทศอินเดียจึงเริ่มถือกำเนิดตั้งแต่วันที่ 1 พฤศจิกายน 2543 เป็นต้นมา จนกระทั่งพระราชบัญญัติว่าด้วยเขตเศรษฐกิจพิเศษ ปี 2548 (Special Economic Zone Act 2005) ผ่านความเห็นชอบจากรัฐสภาในเดือนพฤษภาคม 2548 และมีผลบังคับใช้ตั้งแต่วันที่ 10 กุมภาพันธ์ 2549 เป็นต้นมา รวมทั้งมีการออกกฎกระทรวงว่าด้วยเขตเศรษฐกิจพิเศษ ปี 2549 (Special Economic Zone Rule 2006) โดยกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรมอินเดียมารองรับอีกด้วย ทำให้การจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษของอินเดียมีกฎหมายรองรับและดำเนินการอย่างเป็นทางการอย่างเป็นระบบโดยสมบูรณ์ ทั้งนี้ พระราชบัญญัติฯ ดังกล่าวมีวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. เพื่อเป็นการเพิ่มกิจกรรมทางเศรษฐกิจให้มากขึ้น
2. เพื่อเป็นการส่งเสริมการส่งออกสินค้าและบริการของอินเดีย
3. เพื่อเป็นการส่งเสริมการลงทุนทั้งจากภายในประเทศและต่างประเทศ
4. เพื่อเป็นการสร้างงานภายในประเทศ
5. เพื่อให้มีการพัฒนาโครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจ

ทั้งนี้ รัฐบาลมีความคาดหวังว่าเขตเศรษฐกิจพิเศษดังกล่าวจะสามารถดึงดูดเงินลงทุนทั้งจากภายในและต่างประเทศได้อย่างมหาศาล โครงสร้างพื้นฐานทางเศรษฐกิจจะได้รับการพัฒนา ประสิทธิภาพในการทำงานของคนอินเดียจะได้รับการพัฒนา และมีการจ้างงานเพิ่มขึ้น ซึ่งทั้งหมดนี้จะส่งผลให้เกิดกิจกรรมทางเศรษฐกิจเพิ่มขึ้นอันจะเป็นผลทำให้การเจริญเติบโตทางเศรษฐกิจของอินเดียเพิ่มขึ้นอย่างยั่งยืน

ในส่วนของกฎกระทรวงว่าด้วยเขตเศรษฐกิจพิเศษ ปี 2549 (Special Economic Zone Rule 2006) มีไว้เพื่อกำหนดแนวทางในการดำเนินงานของเขตเศรษฐกิจพิเศษให้มีความคล่องตัวมากยิ่งขึ้น โดยเฉพาะขั้นตอนต่างๆในการพัฒนา การบริหาร และการดูแลรักษาเขตเศรษฐกิจพิเศษ รวมทั้งขั้นตอนในการจัดตั้งบริษัทและการดำเนินธุรกิจภายในเขตเศรษฐกิจพิเศษได้มีการปรับให้มีความง่ายและสะดวกมากยิ่งขึ้น ด้วยการลดขั้นตอนให้ดำเนินการเสร็จสิ้นภายในจุดเดียว (Single Window)

ขั้นตอนในการขออนุญาตจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษในอินเดีย

การขออนุญาตจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษในอินเดียสามารถดำเนินการได้ 3 ช่องทาง คือ

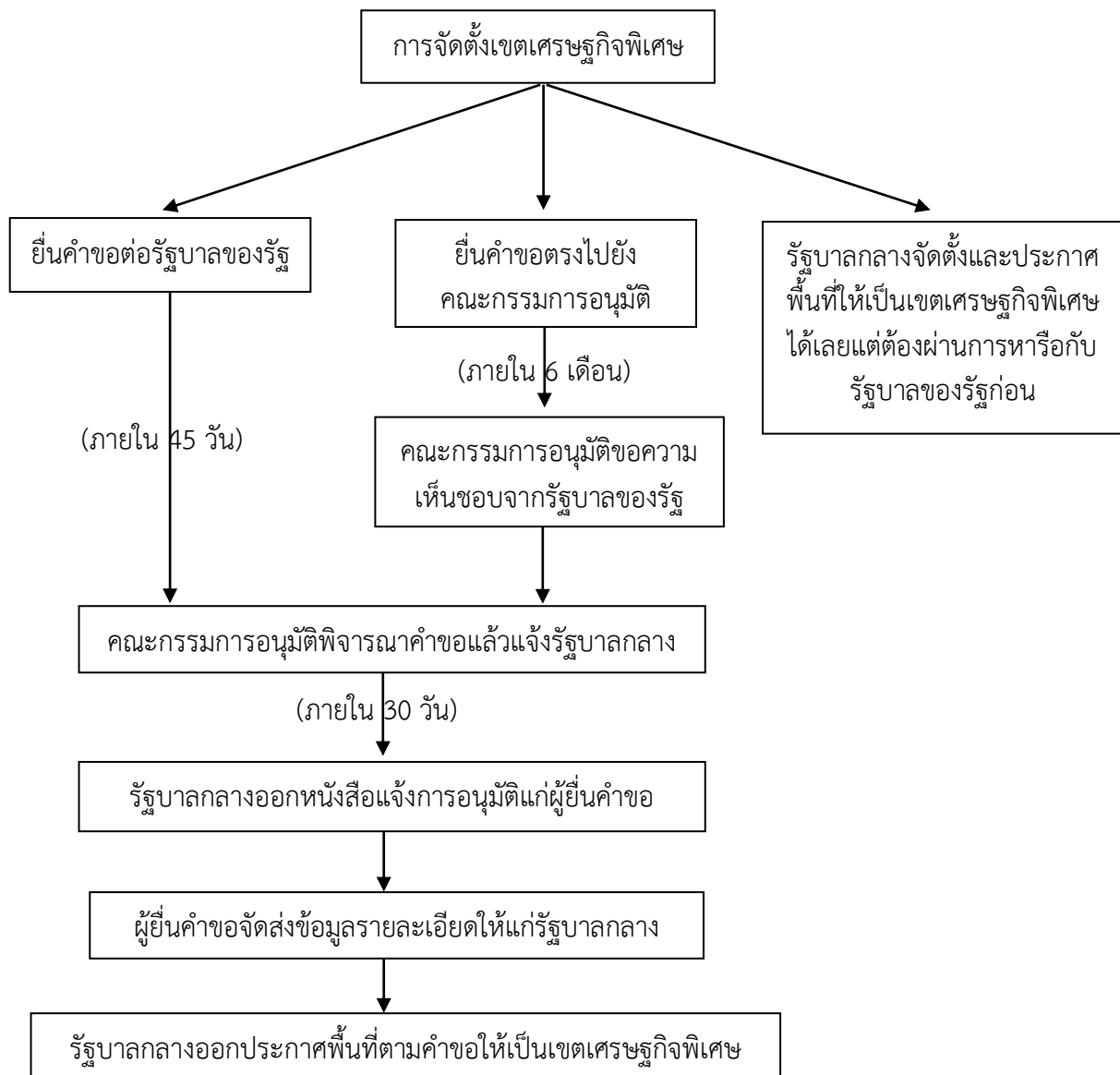
ช่องทางที่ 1 บริษัทที่จะขอจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Developer) จะต้องยื่นคำขอ (Proposal) ต่อรัฐบาลของรัฐที่บริษัทสนใจจะจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ เมื่อรับคำขอแล้วรัฐบาลของรัฐนั้นๆ จะต้องส่งคำขอดังกล่าวพร้อมข้อเสนอแนะไปยังคณะกรรมการอนุมัติ (Board of Approval) ภายใน 45 วัน นับจากวันที่รับคำขอจากบริษัทผู้ยื่นคำขอ คณะกรรมการอนุมัติจะใช้เวลาพิจารณาอนุมัติภายใน 30 วัน ก่อนแจ้งผลให้รัฐบาลกลางทราบ โดยรัฐบาลกลางจะเป็นผู้ออกหนังสืออนุมัติให้แก่บริษัทผู้ยื่นคำขอ หลังจากนั้นบริษัทผู้ยื่นคำขอจะต้องแจ้งข้อมูลรายละเอียดที่จำเป็นแก่รัฐบาลกลางก่อนที่รัฐบาลกลางจะประกาศ (Notification) ให้พื้นที่ที่ยื่นขอได้รับสถานะเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษ

ช่องทางที่ 2 บริษัทที่จะขอจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ (Developer) สามารถยื่นคำขอ (Proposal) ผ่านคณะกรรมการอนุมัติ (Board of Approval) ได้โดยตรง โดยคณะกรรมการฯ จะต้องขอความเห็นชอบจากรัฐบาลของรัฐนั้นๆ ก่อนภายใน 6 เดือนนับจากวันที่รับคำขอจากบริษัทผู้ยื่นคำขอ หลังจากนั้นก็จะพิจารณาอนุมัติภายใน 30 วัน ซึ่งเป็นขั้นตอนเดียวกับช่องทางแรก

ช่องทางที่ 3 รัฐบาลกลางสามารถจัดตั้งและประกาศให้พื้นที่ใดเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษก็ได้แต่จะต้องหารือกับรัฐบาลของรัฐนั้นๆ เสียก่อน

สำหรับคณะกรรมการอนุมัติ (Board of Approval) จัดตั้งขึ้นโดยรัฐบาลกลางให้มีอำนาจตามที่กำหนดไว้ในพระราชบัญญัติเขตเศรษฐกิจพิเศษ ปี 2548 มีองค์ประกอบคณะจากกระทรวงและหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจำนวน 19 คน โดยมีปลัดกระทรวงพาณิชย์และอุตสาหกรรมเป็นประธาน

แผนผังแสดงช่องทางในการขออนุญาตจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษ

รัฐบาลอินเดียได้อนุมัติให้มีการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษแล้ว (Formal Approval SEZs) จำนวน 589 แห่งทั่วประเทศ ซึ่งจากจำนวนที่ได้รับอนุมัติอย่างเป็นทางการทั้งหมด 589 แห่งดังกล่าว มีพื้นที่ที่ได้รับการประกาศเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษแล้ว (Notified SEZs) จำนวน 389 แห่ง (รวมเขตเศรษฐกิจพิเศษของรัฐบาลกลาง 7 แห่งกับของรัฐ/เอกชน 12 แห่ง) แต่เปิดดำเนินการแล้วเพียง 153 แห่งเท่านั้น คิดเป็นร้อยละ 25.98 ของจำนวนเขตเศรษฐกิจพิเศษที่ได้รับการอนุมัติอย่างเป็นทางการจากรัฐบาลกลางซึ่งถือว่ายังอยู่ในสัดส่วนที่น้อยมาก

เขตเศรษฐกิจพิเศษที่ได้รับการอนุมัติอย่างเป็นทางการ (Formal Approval SEZs) มีพื้นที่ 71,502 เฮกตาร์ (ประมาณ 446,887.5 ไร่) เท่ากับใช้พื้นที่เฉลี่ยแห่งละประมาณ 758.72 ไร่ แต่ที่ได้รับการประกาศเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษแล้ว (Notified SEZs) มีพื้นที่ 47,190 เฮกตาร์ (ประมาณ 294,937.5 ไร่) ใช้พื้นที่เฉลี่ยแห่งละประมาณ 758.19 ไร่ ในด้านการจ้างงานคาดว่าในเขตเศรษฐกิจพิเศษที่ได้รับการอนุมัติอย่างเป็นทางการแล้วจำนวน 589 แห่งจะสามารถจ้างแรงงานได้จำนวน 844,916 คน มีเงินลงทุนรวมทั้งสิ้นประมาณ 40.38 พันล้านเหรียญสหรัฐฯ (คำนวณโดยใช้อัตราแลกเปลี่ยน 1 เหรียญสหรัฐฯ ประมาณ 50 รูปี)

สถิติสำคัญในการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษของอินเดีย ณ วันที่ 31 มีนาคม 2555		
	เขตเศรษฐกิจพิเศษ ที่ได้รับอนุมัติอย่าง เป็นทางการ	เขตเศรษฐกิจ พิเศษที่ได้รับการ ประกาศแล้ว
จำนวน (แห่ง)	589	389
พื้นที่ (เฮกตาร์)	71,502.0	47,190.0
เงินลงทุน (พันล้านเหรียญสหรัฐฯ)		
- SEZs ที่จัดตั้งตาม พ.ร.บ. 2548	36.55	36.55
- SEZs ของรัฐ/เอกชนที่จัดตั้งก่อนมี พ.ร.บ. 2548	1.53	1.18
- SEZs ที่จัดตั้งโดยรัฐบาลกลาง	2.30	1.84
รวม	40.38	39.57
การจ้างงาน (คน)		
- SEZs ที่จัดตั้งตาม พ.ร.บ. 2548	552,048	552,048
- SEZs ของรัฐ/เอกชนที่จัดตั้งก่อนมี พ.ร.บ. 2548	79,015	66,547
- SEZs ที่จัดตั้งโดยรัฐบาลกลาง	213,853	91,617
รวม	844,916	710,212

ที่มา: *Special Economic Zones in India*, Ministry of Commerce and Industry, Department of Commerce

รัฐที่ได้รับอนุมัติให้จัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษมากที่สุด คือ รัฐ Andhra Pradesh จำนวน 109 แห่ง รองลงมา คือ รัฐ Maharashtra จำนวน 103 แห่ง รัฐ Tamil Nadu จำนวน 69 แห่ง รัฐ Karnataka จำนวน 62 แห่ง และรัฐ Gujarat จำนวน 47 แห่งตามลำดับ อย่างไรก็ตาม เขตเศรษฐกิจพิเศษที่ได้รับอนุมัติจากรัฐบาลกลางมีการเปิดดำเนินการจริงน้อยมากเมื่อเทียบกับจำนวนที่ได้รับอนุมัติ โดยในรัฐ Andhra Pradesh มีเขตเศรษฐกิจพิเศษที่เปิดดำเนินการจริงมากที่สุด จำนวน 37 แห่ง รองลงมา คือ รัฐ Tamil Nadu จำนวน 33 แห่ง รัฐ Karnataka จำนวน 20 แห่ง รัฐ Maharashtra จำนวน 18 แห่ง และรัฐ Gujarat จำนวน 13 แห่ง สาเหตุที่ทำให้เขตเศรษฐกิจพิเศษในอินเดียเปิดดำเนินการจริงน้อยกว่าที่ได้รับการอนุมัติจากรัฐบาลกลางเนื่องจากโครงการเหล่านี้ได้รับการต่อต้านอย่างมากจากเกษตรกรอินเดีย ทำให้การรวบรวมที่ดินเพื่อนำมาจัดทำเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษทำได้ยากมาก

ในการขออนุญาตจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษในประเทศอินเดีย ผู้ยื่นคำขอจะต้องระบุให้ชัดเจนว่าจะจัดตั้งขึ้นสำหรับอุตสาหกรรมใด เนื่องจากเขตเศรษฐกิจพิเศษของแต่ละอุตสาหกรรมจะมีเงื่อนไขที่แตกต่างกัน เช่น ถ้าเป็นอุตสาหกรรมสำหรับสินค้าทั่วไป (Multi Products) มีข้อกำหนดว่าต้องมีพื้นที่อย่างน้อย 1,000 เฮกตาร์ (ประมาณ 6,250 ไร่) แต่ถ้าเป็นอุตสาหกรรมประเภท Electronics/Hardware/Software มีการกำหนดพื้นที่ขั้นต่ำเพียง 10 เฮกตาร์ (ประมาณ 62.5 ไร่) แต่มีข้อกำหนดเพิ่มเติมว่าต้องมีการจัดสรรพื้นที่สำหรับก่อสร้างอาคารไม่ต่ำกว่า 1 แสนตารางเมตร เป็นต้น

เขตเศรษฐกิจพิเศษของอินเดียที่เปิดดำเนินการแล้วจำนวน 158 แห่งทั่วประเทศ เป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษสำหรับอุตสาหกรรมด้าน Information Technology (IT)/Electrical & Electronics Products (E&E) เป็นส่วนใหญ่ถึง 95 แห่ง หรือประมาณ 60% ของจำนวนเขตเศรษฐกิจพิเศษที่เปิดดำเนินการแล้ว โดยส่วนใหญ่จะตั้งอยู่ในรัฐ Andhra Pradesh 21 แห่ง รัฐ Tamil Nadu 18 แห่ง รัฐ Karnataka 15 แห่ง และรัฐ Maharashtra 14 แห่ง รองลงมาจะเป็นเขตเศรษฐกิจพิเศษสำหรับอุตสาหกรรมสินค้าทั่วไป จำนวน 19 แห่ง (รวมอุตสาหกรรมบริการทั่วไปด้วย) สำหรับอุตสาหกรรมยาและเทคโนโลยีชีวภาพ จำนวน 9 แห่ง ส่วนอุตสาหกรรมยานยนต์มีการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษเพียง 3 แห่งเท่านั้น คือ ที่รัฐ Tamil Nadu จำนวน 2 แห่ง และที่รัฐ Rajasthan อีก 1 แห่ง สำหรับอุตสาหกรรมสิ่งทอและเสื้อผ้าสำเร็จรูปมีการจัดตั้งเขตเศรษฐกิจพิเศษจำนวน 6 แห่งในรัฐ Gujarat จำนวน 2 แห่ง รัฐ Tamil Nadu จำนวน 2 แห่ง รัฐ Andhra Pradesh และรัฐ Karnataka รัฐละ 1 แห่ง แต่ที่น่าสนใจคือ เขตเศรษฐกิจพิเศษสำหรับอุตสาหกรรมอัญมณีและเครื่องประดับมีเพียง 4 แห่งเท่านั้นในรัฐ Andhra Pradesh รัฐ Maharashtra รัฐ Rajasthan และรัฐ West Bengal รัฐละ 1 แห่ง โดยในรัฐ Gujarat ซึ่งมีเมือง Surat เป็นศูนย์กลางในการผลิตและการค้าอัญมณีและเครื่องประดับ (ที่ทำจากเพชร) ของอินเดียกลับไม่มีเขตเศรษฐกิจพิเศษสำหรับอุตสาหกรรมนี้

จำนวนเขตเศรษฐกิจพิเศษ (SEZs) ของอินเดียแยกตามรัฐ ณ วันที่ 31 มีนาคม 2555			
รัฐ	จำนวนเขตเศรษฐกิจพิเศษ (แห่ง)		
	ได้รับอนุมัติ อย่างเป็นทางการ	ประกาศเป็น SEZs	ดำเนินการแล้ว
Andhra Pradesh	109	75	37
Chandigarh	2	2	2
Chattisgarh	2	1	0
Delhi	3	0	0
Dadra & Nagar Haveli	2	2	0
Goa	7	3	0
Gujarat	47	30	17
Haryana	46	36	3
Himachal Pradesh	0	0	0
Jharkhand	1	1	0
Karnataka	62	36	20
Kerala	29	20	6
Madhya Pradesh	19	6	1
Maharashtra	103	63	18
Nagaland	2	1	0
Orissa	10	5	1
Pondicherry	1	0	0
Punjab	8	2	1
Rajasthan	10	9	5
Tamil Nadu	69	57	33
Uttar Pradesh	34	21	8
Uttarakhand	2	1	0
West Bengal	20	11	6
ข้อมูลไม่ได้ระบุรัฐ	1	7	-
รวม	589	389	158

ที่มา: *Special Economic Zones in India*, Ministry of Commerce and Industry, Department of Commerce

ตารางแสดงจำนวนและประเภทอุตสาหกรรมในเขตเศรษฐกิจพิเศษ (SEZs) ในรัฐต่างๆที่เปิดดำเนินการแล้ว

รัฐ	IT/ITES E&E	Telecom.	Gems & Jewelry	Textile/ Apparel	Pharma/ Bio-Tech	Auto	Aviation	Engineering Products	Food	Power Sector	Foot- wear	Handi- craft	Multi- Products
Andhra Pradesh	21	-	1	1	5	-	2	-	1	-	1	-	5
Chandigarh	2	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Gujarat	5	-	-	2	2	-	-	2	-	1	-	-	5
Haryana	3	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Karnataka	15	-	-	1	1	-	-	2	1	-	-	-	-
Kerala	6	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
Madhya Pradesh	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
Maharashtra	14	-	1*	-	1	-	-	-	-	1	-	-	1
Orissa	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-	-
Rajasthan	1	-	1	-	-	1	-	-	-	-	-	2	-
Tamil Nadu	18	2	-	2	-	2	-	3	1	-	1	-	4
Uttar Pradesh	5	-	-	-	-	-	-	-	-	1	-	1	1
West Bengal	4	-	1	-	-	-	-	-	-	-	-	-	1
รวม	95	2	4	6	9	3	2	7	3	3	2	3	19

การขอวีซ่า

1. วีซ่าธุรกิจ (Business Visa)

วีซ่าธุรกิจจะมอบให้กับชาวต่างชาติที่ต้องการเดินทางเข้ามาในประเทศไทยด้วยวัตถุประสงค์ดังต่อไปนี้

1. ชาวต่างชาติที่ต้องการเข้ามาในประเทศไทยเพื่อร่วมลงทุนทางธุรกิจหรือเพื่อสำรวจหาโอกาสในการร่วมลงทุนทางธุรกิจในประเทศไทย
2. ชาวต่างชาติที่ต้องการเข้ามาในประเทศไทยเพื่อซื้อขายสินค้าอุตสาหกรรม สินค้าเพื่อการพาณิชย์ หรือสินค้าคงทน
3. ชาวต่างชาติที่ต้องการเข้ามาในประเทศไทยเพื่อเข้าร่วมการประชุมทางเทคนิค เข้าร่วมการประชุมคณะกรรมการบริษัทหรือเข้าร่วมการประชุมทั่วไปเพื่อสนับสนุนการให้บริการด้านธุรกิจ
4. ชาวต่างชาติที่ต้องการเข้ามาในประเทศไทยเพื่อสรรหาบุคลากร
5. ชาวต่างชาติที่เป็นคู่ค้าทางธุรกิจและ/หรือผู้บริหารของบริษัท
6. ชาวต่างชาติที่ต้องการเข้ามาในประเทศไทยเพื่อปรึกษาเกี่ยวกับการจัดนิทรรศการหรือเพื่อเข้าร่วมนิทรรศการ และงานแสดงสินค้า เป็นต้น
7. ผู้ซื้อชาวต่างชาติที่ต้องการเข้ามาในประเทศไทยเพื่อทำธุรกิจกับผู้จัดจำหน่ายหรือผู้ที่มีศักยภาพที่จะเป็นผู้จัดจำหน่ายที่อยู่ในประเทศไทย เพื่อประเมินหรือควบคุมคุณภาพ เพื่อส่งคำสั่งซื้อ หรือเพื่อต่อรองกับผู้จัดจำหน่าย เป็นต้น
8. ผู้ผู้เชี่ยวชาญเฉพาะทางที่ต้องการเข้ามาในประเทศไทยเป็นระยะเวลาสั้นๆเพื่อประสานงานกับโครงการที่กำลังดำเนินการอยู่เพื่อติดตามความคืบหน้าของงาน เพื่อจัดการการประชุมกับลูกค้าชาวอินเดียและ/หรือเพื่อให้คำแนะนำทางเทคนิค
9. ชาวต่างชาติที่ต้องการเข้ามาในประเทศไทยเพื่อให้บริการก่อนการขายหรือหลังการขาย
10. เจ้าหน้าที่ฝึกหัดจากบริษัทข้ามชาติที่ต้องการเข้ามาในประเทศไทยเพื่อฝึกงานในบริษัทนั้นๆซึ่งเป็นบริษัทศูนย์กลางของภูมิภาคที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย
11. ชาวต่างชาติที่ต้องการเข้ามาในประเทศไทยเพื่อเป็นผู้นำทัวร์และ/หรือผู้ทำธุรกิจเกี่ยวกับการท่องเที่ยวสำหรับชาวต่างชาติหรือธุรกิจอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

เอกสารที่จำเป็นสำหรับการขอวีซ่าธุรกิจ

1. เอกสารการเดินทางที่ยังสามารถใช้ได้
2. หลักฐานที่แสดงถึงสถานะทางการเงินและความรู้ความสามารถที่เกี่ยวข้องกับธุรกิจที่จะเข้าไปดำเนินงาน
3. เอกสาร/ใบรับรองที่เกี่ยวข้องกับจุดประสงค์ในการทำกิจกรรมทางธุรกิจ เช่น หลักฐานการจดทะเบียนภายใต้บัญชีบริษัท หรือหลักฐานการลงทะเบียนของบริษัทร่วมทุนกับคณะกรรมการการส่งเสริมการส่งออกหรือองค์กรอื่นๆที่เกี่ยวข้อง เป็นต้น

ระยะเวลาของวีซ่าธุรกิจ

- สูงสุด 5 ปี

การต่อวีซ่าธุรกิจ

- สามารถต่อได้

2. วีซ่าอนุญาตให้ทำงาน (Employment Visa)

วีซ่าอนุญาตให้ทำงานจะมอบให้กับชาวต่างชาติที่ต้องการเข้ามาในประเทศไทยเพื่อทำงาน โดยมีข้อกำหนดดังต่อไปนี้

1. ผู้ขอวีซ่าจะต้องเป็นผู้ที่มีทักษะและ/หรือความสามารถเฉพาะด้าน และมีการทำสัญญากับบริษัทที่ตั้งอยู่ในประเทศไทย
2. ชาวต่างชาติที่ต้องการเข้ามาในประเทศไทยเพื่อทำงานกับบริษัทที่จดทะเบียนในประเทศไทย
3. ชาวต่างชาติที่ได้รับวีซ่าอนุญาตให้ทำงานจะต้องได้รับเงินเดือนเป็นจำนวนอย่างน้อย 25,000 ดอลลาร์สหรัฐต่อปี

เอกสารที่จำเป็นสำหรับการขอวีซ่าอนุญาตให้ทำงาน

1. เอกสารการเดินทางที่ยังสามารถใช้ได้
2. สัญญาจ้างงานจากบริษัทที่อยู่ในประเทศไทย
3. เอกสารพิสูจน์วุฒิการศึกษาหรือใบประกอบวิชาชีพ

ระยะเวลาของวีซ่าอนุญาตให้ทำงาน

- 5 ปีสำหรับผู้ที่มีความชำนาญเฉพาะด้านที่เข้ามายังประเทศไทยผ่านข้อตกลงของรัฐบาลของทั้งสองประเทศ
- 3 ปีสำหรับผู้ที่มีความชำนาญเฉพาะด้านที่ได้รับการว่าจ้างในแผนกซอฟต์แวร์ไอทีและการให้บริการไอที
- 2 ปีหรือน้อยกว่าสำหรับกรณีอื่นๆ

*ในกรณีที่วีซ่าอนุญาตให้ทำงานมีระยะเวลามากกว่า 180 วัน ผู้วีซ่าจะต้องไปลงทะเบียนกับ Foreigners Registration Officer (FRO) และ Foreigners Regional Registration Officer (FRRO) ภายใน 14 วันหลังจากวันที่มาถึง แล้วจะได้รับใบอนุญาตที่พักอาศัยเพื่อใช้หาที่อยู่ในประเทศไทยต่อไป หากมีการเปลี่ยนที่อยู่ ผู้ขอวีซ่าจะต้องแจ้งให้หน่วยงานดังกล่าวทราบด้วย

*ในกรณีที่วีซ่าอนุญาตให้ทำงานมีระยะเวลา 180 วันหรือน้อยกว่า ผู้ขอวีซ่าไม่จำเป็นต้องไปลงทะเบียนกับ FRO และ FRRO

การต่อวีซ่าอนุญาตให้ทำงาน

- สามารถต่อได้

3. วีซ่าสำหรับสมาชิกครอบครัว

สมาชิกครอบครัวหรือผู้อยู่อาศัยของชาวต่างชาติที่ได้ยื่นขอวีซ่าธุรกิจหรือวีซ่าอนุญาตให้ทำงานจะได้รับวีซ่า X โดยมีระยะเวลาเท่ากับวีซ่าของผู้ที่เป็นเจ้าของวีซ่าทั้งสองชนิดหรือเป็นเวลายาวกว่าตามการพิจารณาของรัฐบาลอินเดีย

การธนาคาร

1. สถาบันการเงิน

1) ธนาคารกลาง (Reserve Bank of India-RBI) เป็นหน่วยงานรับผิดชอบหลักด้านการเงินของประเทศ

2) การควบคุมเงินตราต่างประเทศ พระราชบัญญัติว่าด้วยการจัดการเงินตราต่างประเทศของประเทศอินเดียมีข้อยกเว้น ดังนี้

- สำหรับธุรกรรมที่เกี่ยวกับการค้าสินค้าและบริการระหว่างประเทศโดยทั่วไปสามารถโอนเงินเข้าออกประเทศได้โดยเสรี (Fully Convertibility on Current Account)

- สำหรับการลงทุนจากต่างประเทศ นักลงทุนต่างชาติสามารถโอนเงินลงทุน (Investment Capital) และผลกำไรจากเงินลงทุนออกนอกประเทศได้โดยเสรี แต่ต้องสอดคล้องกับนโยบายที่รัฐบาลอินเดียกำหนดไว้สำหรับแต่ละอุตสาหกรรมด้วย นอกจากนี้ ยังสามารถโอนเงินปันผลออกนอกประเทศได้โดยผ่าน Authorized Dealer

- การนำเงินตราต่างประเทศออกนอกประเทศในบางกรณี จะต้องได้รับการอนุมัติจากธนาคารกลางอินเดียก่อน อาทิ การถือเงินตราต่างประเทศเกินกว่า 25,000 เหรียญสหรัฐฯ/คน

3) ธนาคารต่างชาติ ประกอบธุรกิจอินเดียเป็นจำนวนมาก เช่น ABN Amro, Bank of Nova Scotia, Citibank, DBS Bank , HSBC, Standard Chartered Bank รวมถึงธนาคารกรุงไทย ซึ่งมีสำนักงานที่เมืองมุมไบด้วย

4) ธนาคารอินเดีย มีธนาคารพาณิชย์หลายรายทั้งของรัฐ เช่น State Bank of India และของเอกชน เช่น ICICI Bank

2. การโอนเงินตราออกนอกประเทศ

1. ผู้ลงทุนสามารถโอนเงินรายได้กลับประเทศได้ทั้งหมดผ่านทางระบบบัญชีธนาคาร แต่ทั้งนี้จะต้องเป็นรายได้สุทธิที่คงเหลือหลังจากเสียภาษีเงินได้นิติบุคคลให้กับทางการอินเดียเรียบร้อยแล้ว (ภาษีเงินได้นิติบุคคลสำหรับกิจการต่างชาติร้อยละ 40)

2. บุคคลที่ได้รับการว่าจ้างในประเทศอินเดีย หลังจากเสียภาษีเงินได้บุคคลธรรมดาแล้ว (ประมาณร้อยละ 30) สามารถโอนเงินรายได้กลับประเทศได้ทั้งหมดเช่นกัน

มารยาททางธุรกิจและวัฒนธรรม

- การทักทาย – กล่าวสวัสดีด้วยคำว่า “นมัสเต” พร้อมทั้งยกมือไหว้ การทักทายแบบนี้ใช้ได้ทั่วไปทางอินเดียตอนเหนือ เช่น รัฐอุตตรประเทศ ราชาสถาน ปันจาบ และพิหาร แต่หากเป็นตอนใต้จะไม่นิยมการยกมือไหว้ แต่จะใช้ธรรมเนียมแบบอังกฤษคือ การจับมือ (Check hand) และคำทักทายจะต่างกันไปตามภาษาแต่ละท้องถิ่นในแต่ละรัฐ เช่น ในรัฐทมิฬนาฑูจะทักทายด้วยคำว่า “วานักก่า” สำหรับในกลุ่มชาวมุสลิมจะทักทายว่า “ซาลามมูอลายกุม”

- ผู้ชายจะไม่จับมือทักทายกับผู้หญิงเว้นแต่ผู้หญิงจะยื่นมือให้สัมผัสก่อน แต่ก็จับแค่ครึ่งมือ คือสัมผัสเฉพาะส่วนที่เป็นนิ้วเท่านั้น อัจมือจะไม่สัมผัสกัน

- คนอินเดียไม่นิยมปฏิเสธโดยตรง แต่จะพูดว่า “จะพยายาม ” (I will try) ซึ่งหมายถึง “No” ดังนั้น หากเจรจาธุรกิจกับชาวอินเดียแล้วได้ยินคำนี้ แสดงว่า ไม่ตกลงแน่นอน

- การพยักหน้าของไทยใช้ผงกหัว “ด้านหน้า” แต่อินเดียจะผงกหัวไป “ซ้าย-ขวา”(มองดูคล้ายกับการส่ายหน้า ต้องสังเกตให้ดี) แต่มีความหมายเหมือนกันคือ “Yes”

- การเปิบอาหารด้วยมือถือเป็นเรื่องปกติในวัฒนธรรมอินเดีย ดังนั้นไม่ควรแสดงอาการตกใจหรือตื่นตันเมื่อพบกับเหตุการณ์ดังกล่าว แต่ก็สามารถขอซ้อนได้ถ้าไม่ถนัดที่จะเปิบ

- คนอินเดียโดยเฉลี่ยร้อยละ 50 เป็นมังสะวิรัต หรือประมาณกว่า 600 ล้านคน แต่ในอินเดีย เช่น รัฐอุตตรประเทศ ราชาสถาน ปันจาบ และพิหาร มีมากถึงร้อยละ 70 คนอินเดียนิยมอาหารไทย งานแต่งงานจะต้องมีอาหารไทยอยู่ด้วยเพื่อเซ่นไหว้บูชาเจ้าภาพ เครื่องแกงอินเดียคล้ายของไทยและใส่กะทิด้วย แต่รสชาติอ่อนกว่าไทยมาก คนอินเดียหลายคนเคร่งเรื่องความบริสุทธิ์ของอาหารมังสะวิรัตมาก หลายร้านถึงกับขึ้นป้ายว่า “Pure Vegetarian Food” ซึ่งแม่ครัวไทยถนัดเรื่องนี้อยู่แล้ว ดังนั้นจึงไม่ควรลืมหืมปากว่า “Pure Vegetarian Food” ไว้บนฉลากเช่นกัน

- สาเหตุที่คนอินเดียรับประทานมังสะวิรัตสันนิษฐานว่าเป็นอิทธิพลของศาสนาพุทธสายมหายาน ช่วงท้ายๆ ในอินเดียซึ่งรุ่งเรืองมาก ทำให้ศาสนาพราหมณ์ที่แข่งกันดึงคนเข้าวัดกับศาสนาพุทธมาตั้งแต่สมัยพุทธกาลได้รับเอาธรรมเนียมนี้ไปปฏิบัติเพื่ออวดเคร่ง (เริ่มในสมัยหัวหน้าพราหมณ์ที่ชื่อสังฆราชจารย์) พร้อมกับรับเอาคำสอนและแนวปฏิบัติหลายๆ อย่างไปใช้ด้วย เช่น เริ่มมีนักบวชเหมือนชาวพุทธ มีธรรมเนียมโกนหัวบวช 1 วันเหมือนชาวพุทธไม่ฆ่าและกินเนื้อสัตว์ใหญ่เพราะถือเป็นบาป (ทั้งที่เดิมนิยมการบูชายัน) และการกินเจเหมือนชาวพุทธ เป็นต้น

- หากเห็นขามเล็กๆ ใส่น้ำและมะนาวฝานบางๆ วางอยู่บนโต๊ะอาหาร ห้ามดื่มเด็ดขาดเพราะเอาไว้ใช้สำหรับล้างมือหลังรับประทานอาหาร

- คนไทยที่ไม่ชอบรับประทานอาหารอินเดีย หากมาประเทศอินเดียใหม่ๆ ควรเลือกรับประทาน Biryani “บิเรียนี่” หรือข้าวหมกไก่เป็นหลักจะทำให้ชีวิตในอินเดียมีรสชาติขึ้นเยอะ แม้ว่าข้าวหมกไก่ไทยจะอร่อยกว่าก็ตาม

- ชาวอินเดียมีวัฒนธรรมการกินที่เรียกว่า “Dabba” (ดีบบา) หมายถึงปิ่นโต การนำปิ่นโตอาหารกลางวันไปรับประทานที่ทำงานเป็นเรื่องปกติตั้งแต่ระดับนักเรียน คนงาน พนักงานบริษัท ไปถึงระดับนายกรัฐมนตรี ดังนั้นหากจะเชิญใครไปรับประทานอาหารกลางวัน ต้องนัดล่วงหน้าอย่างน้อย 1 สัปดาห์ เพื่อที่ว่าเขาจะได้ไม่ต้องนำปิ่นโตไปจากบ้านในวันนั้น วัฒนธรรมดีบบาของอินเดียนี้แข็งแกร่งมาก แม้แต่นักการทูตอินเดียในต่างประเทศก็ยังพกปิ่นโตไปทำงานด้วย

- ในเมืองมุมไบมีธุรกิจที่เรียกว่า “Dabbawala” (ดีบบาวาลา) หมายถึงนักขนปิ่นโต เป็นธุรกิจที่ทำเงินมหาศาล โดยทุกเช้าจะมีพนักงานของดีบบาวาลาไปรวบรวมอาหารปิ่นโตจากแม่บ้านของสมาชิกทุกบ้าน แล้วขนขึ้นขาล้าง ถีบไปที่สถานีรถไฟ ส่งต่อให้พนักงานที่รอรับอยู่บนรถไฟ ก่อนเดินทางไปส่งให้กับสมาชิกถึงโต๊ะทำงาน ก่อนเที่ยงของทุกวัน เป็นสิ่งที่น่ามหัศจรรย์มากที่ว่า ไม่เคยมีการส่งผิดที่เลยแม้แต่ครั้งเดียว ตลอดร้อยกว่าปีที่ดำเนินธุรกิจมา นอกจากนี้ ธุรกิจดีบบาวาลายังให้บริการผูกปิ่นโตด้วย คือบริษัททำอาหารปิ่นโตให้เองเลย ไม่ต้องไปรับที่บ้าน

- คนอินเดียรับประทานอาหารเย็นดึกมาก ประมาณ 3-4 ทุ่ม ดังนั้นหากได้รับเชิญไป Dinner ที่บ้านของเพื่อนชาวอินเดีย ก็ควรรับประทานรองท้องไปก่อน ส่วนจะมีของติดไม้ติดมือไปก็ไม่ผิดกติกา อาจเป็นไวน์สักขวด หรือ ขนมไทยๆที่แม่บ้านคุณทำเองก็จะได้รับการชื่นชมจากเจ้าภาพเป็นอย่างยิ่ง

- งานเลี้ยงแต่งงานไม่มีการให้ “เงินช่วย” กับเจ้าภาพ แต่นิยมเป็นของขวัญมากกว่า โดยแขกแต่ละคนจะขึ้นไปมอบให้กับมือเจ้าสาวเองบนเวที ขณะเดียวกันวงมโหรีก็จะบรรเลงเพลงตลอดทั้งงาน สำหรับค่าใช้จ่ายในการแต่งงานจึงตกเป็นหน้าที่ของฝ่ายเจ้าสาวเป็นหลัก ดังนั้นหากใครมีลูกสาวจะต้องเตรียมตัวเก็บเงินไว้ตั้งแต่วันที่ลูกสาวเกิด ซึ่งเจ้าสาวส่วนใหญ่จะแต่งงานก่อนวัย 20

- รูปติดบัตรใครว่าไม่สำคัญ หากคุณเดินทางไปประเทศอินเดียไม่ว่าไปเที่ยวหรือไปทำงาน ควรถ่ายรูปสำหรับติดบัตรไปสักสองโหลเป็นอย่างน้อย เพราะต้องใช้บ่อยมาก ตัวอย่างเช่น ทำใบขับขี่ต้องใช้รูป 6 ใบเป็นอย่างน้อย

- ชาวซิกข์ใช้นามสกุลทั้งหมด ทั้งที่อาจไม่ใช่ญาติกันก็ได้ แต่ผู้หญิงชาวซิกข์ จะมีคำเรียก “คอร์” ต่อท้ายชื่อตัวเสมอ

- อายยืนใกล้กับชาวอินเดียเกินไป (ไม่ต่ำกว่า 1 ช่วงแขน) มิฉะนั้นจะถือเป็นการรุกร้าเขตส่วนตัว

- คนอินเดียส่วนใหญ่ไม่ดื่มเหล้าในที่สาธารณะ ดื่มเฉพาะในบ้าน คนอินเดียไม่นิยมสวมรองเท้าในบ้าน เช่นเดียวกับคนไทย

- คนอินเดียไม่ฆ่าวัว และไม่ทำร้ายวัว จึงเห็นวัวเดินเต็มถนนไปหมดทั้งในเมืองและในชนบท หากเห็นวัวยืนขวางถนนห้ามบีบแตรไล่ ให้ขับช้าๆ

- การวิ่งถือเป็นกิจวัตรที่ไม่งามมาตั้งแต่สมัยพุทธกาล ดังนั้นเราจะไม่เห็นใครวิ่งจ็อกกิ้งในตอนเช้า นอกจากเดินเร็วๆ ออกกำลังเท่านั้น ยกเว้นตำรวจจะวิ่งออกกำลังกันตอนเช้าเป็นหมู่เท่านั้น อุปกรณ์กีฬาเกี่ยวกับการวิ่งไม่น่าจะมีลู่วิ่งในตลาคนี้

- ชุดบิกินี่หาซื้อยากมากในอินเดีย การใส่สายเดี่ยวก็ถือว่าโป๊และอุจาดตาแก่ชาวภารตะส่วนใหญ่ แถมอาจถูกรุมประชาทัณฑ์

- การนั่งสามล้อเป็นเรื่องที่ควรหลีกเลี่ยงสำหรับคนต่างชาติ เพราะส่วนใหญ่คนขับไม่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ นอกจากนั้น ยังอาจมีการขอขึ้นราคาหลายเท่าตัว แนะนำให้ใช้รถเช่าของโรงแรมหรือของสนามบิน

- พยายามเจรจาธุรกิจกับผู้บริหารระดับสูงสุดเท่าที่จะทำได้ตั้งแต่ตอนแรก แล้ววันต่อๆ มาค่อยตามเรื่องกับผู้บริหารระดับรองลงมา

- ยกย่อง ชมเชย ชื่นชมกับวัฒนธรรม ธรรมเนียม ประเพณี และอาหารอันเก่าแก่กว่า 5,000 ปีของประเทศอินเดีย ห้ามวิจารณ์เด็ดขาด

- นักท่องเที่ยวควรระวังตัวที่สถานีรถไฟ หากคุณถามใครสักคนเกี่ยวกับข้อมูลเรื่องเวลาออกของเที่ยวรถไฟ และอื่นๆ ให้ถามกับพนักงานการรถไฟในเครื่องแบบเท่านั้น หากคุณไปถามคนอื่น คุณจะกลายเป็นเหยื่อของนักต้มตุ๋นค่อนข้างแน่นอน

- ในแหล่งท่องเที่ยว ถ้าคุณบอกสามล้อไปส่งที่โรงแรมที่คุณจองไว้แล้ว เขาจะบอกว่าโรงแรมแจ้งไปแล้ว พร้อมทั้งคะยั้นคะยอให้คุณไปพักที่โรงแรมที่เขาแนะนำ ให้ลงจากรถทันที แล้วหาคันใหม่

- การทำนัดหมายกับนักธุรกิจอินเดียต้องทำใจ เนื่องจากอาจมาสาย 1-2 ชั่วโมง หรือไม่มาเลย แต่คุณไม่ควรไปสายถ้าเขานัดให้คุณไปพบ

- การถือเป็นวัฒนธรรมที่ยอมรับได้ในอินเดีย เป็นธรรมดาที่จะพบเห็นพ่อค้าเดินถือขายของให้คุณทำนองเดียวกัน คุณก็มีสิทธิถือเขาเช่นกันในการเจรจาธุรกิจ อย่าเพิ่งหัวเสียหากคู่เจรจาของคุณบอกว่า “ทำไม่ได้” คุณควรขอร้องเขาแล้ว ขอร้องเขาอีก พร้อมรอยยิ้มและเจรจาไปเรื่อยๆ ถามว่าควรปรับปรุงข้อตกลงอย่างไร ขอคำแนะนำ ความเห็นของเขา หลีกเลี่ยงข้อจำกัด ใช้ท่าที่เป็นมิตร เน้นให้ตระหนักถึงความสัมพันธ์ระยะยาวและให้เห็นประโยชน์ของการทำธุรกิจของคุณกับของเขาต่อเศรษฐกิจและประเทศชาติ

- การเจรจาธุรกิจเป็นการ Give & Take สำหรับอินเดีย คุณอย่ารีบเปิดไฟเร็วนัก แต่ควรค่อยๆ เปิดทีละ 5% ถึง 10% เช่น หากคุณจะให้ใครเป็นตัวแทนจำหน่ายในอินเดีย เริ่มต้นอย่างไรให้เป็นตัวแทนจำหน่ายแต่ผู้เดียวในอินเดียเลยในตอนแรก ควรเสนอไปว่าให้เป็นตัวแทนในมลรัฐหนึ่งก่อน และให้ลองส่งของไปปริมาณน้อยๆ ในช่วงแรก ในปีต่อมาอาจขยับเป็น 2 มลรัฐ และเพิ่มปริมาณการส่งของไปอีกสักนิด เพื่อศึกษาความสามารถและความน่าเชื่อถือก่อน แต่หากคุณเปิดไฟ 100% แต่ที่แรก คุณแก้ไขอะไรไม่ได้แล้ว จะหาตัวแทนจำหน่ายรายใหม่ก็ไม่ได้เพราะคุณถูกเขาผูกมัดเต็มตัวเสียแล้ว และทำให้คุณเสียตลาดไปอย่างน่าเสียดาย

- เทศกาลหรือประเพณีที่สำคัญของอินเดียมีจำนวนมากและส่วนใหญ่มีความเกี่ยวข้องกับศาสนาต่างๆ โดยเฉพาะศาสนาฮินดู ซึ่งในแต่ละเทศกาลมักมีระยะเวลาของการเฉลิมฉลองมากกว่า 1 วัน และชาวอินเดียนิยมซื้อของขวัญเพื่อมอบให้แก่กัน เทศกาลของชาวอินเดียที่สำคัญๆ ได้แก่

วันสำคัญ ^{1/}	เทศกาล / ประเพณี
1 มกราคม	วันปีใหม่สากล
26 มกราคม	วันชาติ (Republic Day) เป็นวันที่ประเทศอินเดียประกาศใช้รัฐธรรมนูญ โดยทหารทั้ง 3 เหล่าทัพจัดเดินขบวนพาเหรดเพื่อเป็นการเฉลิมฉลอง
กุมภาพันธ์/มีนาคม ^{2/}	พืชมหาศิวารাত্রี (Mahashivratri) เป็นวันสำคัญของศาสนาฮินดู เพื่อแสดงการสักการะบูชาพระศิวะ
มีนาคม ^{2/}	เทศกาล Holi หรือเทศกาลแห่งสีสัน เป็นเทศกาลเริ่มต้นของฤดูใบไม้ผลิและเทศกาลแห่งความรัก
มีนาคม ^{2/}	Milad-Un-Nabi เป็นวันประสูติของศาสดามูฮัมหมัด
มีนาคม/ เมษายน ^{2/}	Mahavir Jayanthi วันประสูติของศาสดามหาเวีร์ ยายันตี (บุตรพระพุทธเจ้า)
10 เมษายน	Good Friday เป็นเทศกาลของชาวคริสต์ เพื่อรำลึกถึงการเสียสละของพระเยซู
13 เมษายน	วันอีสเตอร์ เป็นเทศกาลของชาวคริสต์ เพื่อเฉลิมฉลองการฟื้นพระชนม์ของพระเยซู
เมษายน ^{2/}	Guru Nanak's Birthday วันเกิดพระศาสดาคูรุนานัก ถือเป็นวันสำคัญทางศาสนาที่สำคัญที่สุดของชาวซิกข์ ซึ่งส่วนใหญ่จะเข้าวัดเพื่อฟังธรรมะและให้ทาน
เมษายน/ พฤษภาคม ^{2/}	วิสาขบูชา คือ วันประสูติของพระพุทธเจ้า
สิงหาคม/ กันยายน ^{2/}	Janmashtami เป็นวันประสูติของพระกฤษณะ
15 สิงหาคม	วันเอกราช (Independence Day) หรือวันสิ้นสุดการปกครองจากสหราชอาณาจักร
สิงหาคม-กันยายน ^{2/}	เทศกาล Ganesh Chaturthi เป็นเทศกาลบูชาพระพิฆเนศ ซึ่งชาวอินเดียมีการเฉลิมฉลองอย่างยิ่งใหญ่ประมาณ 10 วัน และมีการจัดสร้างเทวรูปพระพิฆเนศขนาดต่างๆ เพื่อเข้าพิธีบูชาและแห่ไปรอบเมือง
กันยายน ^{2/}	วันอิดิลฟิตรีห์ (Aidilfitri) หรือวันอีด (Eid) เป็นวันเฉลิมฉลองการสิ้นสุดการถือศีลอดในเดือนรอมดอนของชาวมุสลิม
กันยายน/ ตุลาคม ^{2/}	Dussehra (Vijaya Dashami) เทศกาลบวงสรวงพระแม่อุมาเทวี ซึ่งมีการเฉลิมฉลองพระแม่ทั้ง 9 ปางใน 9 คืน เทศกาลนี้ถือเป็นการเริ่มต้นฤดูเกี่ยวข้าวด้วย

วันสำคัญ ^{1/}	เทศกาล / ประเพณี
2 ตุลาคม	วันเกิดของมหาตมะ คานธี ซึ่งเป็นผู้เรียกร้องเอกราชให้กับชาวอินเดีย ในวันที่ทั้งประเทศ จะไม่มีการจำหน่ายและดื่มสุราเพื่อเป็นการให้เกียรติแก่ท่าน
ตุลาคม/ พฤศจิกายน ^{2/}	เทศกาลดิวัลลี (Diwali) หรือ ดีปาวาลี (Deepavali) เป็นเทศกาลแห่งไฟ/แสงสว่าง ชาวอินเดีย จะมีการประดับไฟบ้านเรือนอย่างสว่างไสว มีการจุดประทัดดอกไม้ไฟและพลุจำนวนมาก เทศกาลนี้เปรียบเสมือนกับวันขึ้นปีใหม่ ซึ่งชาวอินเดียถือว่าเป็นวันที่เริ่มต้นสิ่งใหม่ๆ โดยจะมอบของขวัญ หรือส่งการ์ดอวยพรให้แก่กัน เพื่อความเจริญก้าวหน้า และหลังวัน Diwali 1 วัน จะมีพิธีรับขวัญพี่ชาย (Bhai Duj) ซึ่งน้องสาวจะเจิมหน้าผากให้พี่ชายเพื่อให้ความสุขอายุยืน มีความเจริญก้าวหน้า ฝ่ายพี่ชายก็จะมอบของขวัญและสัญญาว่าจะปกป้องน้องสาว เป็นการตอบแทน
พฤศจิกายน/ ธันวาคม ^{2/}	วันตรุษอีดีลอัดฮา (Aidil-Adha) วันเฉลิมฉลองของชาวมุสลิม โดยการเชือดสัตว์เพื่อพลีทาน และร่วมละหมาดอีดี
ธันวาคม ^{2/}	วันปีใหม่ของอิสลาม (Muharram) ซึ่งชาวมุสลิมบางส่วนจะถือศีลอด และงดการทะเลาะวิวาท
25 ธันวาคม	วันคริสต์มาส วันประสูติของพระเยซู

หมายเหตุ: 1/ วันหยุดราชการอาจแตกต่างกันไปในแต่ละรัฐ

2/ วันที่อาจมีการเปลี่ยนแปลง ขึ้นอยู่กับการนับตามจันทรคติ

สภาพแวดล้อมในการดำรงชีวิต

1) การดำรงชีวิต

- เนื่องด้วยบุคลิกของคนอินเดียแตกต่างกับไทย ทั้งอาหารการกินที่ค่อนข้างจำกัด อาจทำให้มีปัญหาสำหรับคนที่ปรับตัวได้ยาก และความเป็นอยู่ในแต่ละเมืองก็ค่อนข้างแตกต่างกัน
- อินเดียเป็นประเทศที่ยังไม่เปิดรับการลงทุนร้านค้าปลีกจากต่างชาติทำให้ในอินเดียไม่มีร้านสะดวกซื้อที่เปิดตลอด 24 ชม. ดังนั้นส่วนใหญ่เราจะสามารถซื้อของได้จากร้านโชวห่วยแบบอินเดียเท่านั้น
- ในเมืองใหญ่ๆ ร้านค้าอาจจะปิดสัก 4-5 หุ่่ม แต่ในเมืองเล็กๆ ร้านค้าจะปิดเร็วมาก ดังนั้นถ้ามีของที่จำเป็นต้องซื้อ เมื่อเจอร้านแล้วให้ซื้อทันที

2) ที่พักอาศัย

- คุณภาพที่อยู่อาศัยขึ้นอยู่กับงบประมาณที่มี

3) อาหาร

- ในเมืองใหญ่ๆ เช่น มุมไบ เดลี หาร้านอาหารได้ง่าย
- ร้านอาหารไทยมักมีในเมืองใหญ่ๆ และเป็นร้านระดับ Hi-End
- ในอินเดียเนื้อสัตว์ที่หาง่ายที่สุดคือ ไก่ ถ้าอยากกินเนื้อชนิดอื่นๆ ราคาค่อนข้างแพง หรือหาไม่ได้เลย แนะนำให้นำเนื้อแห้งมากจากไทย เพราะสะอาดและปลอดภัยกว่า

4) สถานพยาบาล

- เปิดตลอด 24 ชั่วโมง หมอส่วนใหญ่พูดภาษาอังกฤษได้
- เลือกเข้าโรงพยาบาลเอกชนจะดีกว่า เพื่อไม่ต้องเสียเวลานาน

5) ความปลอดภัย

- ความปลอดภัยโดยรวมอยู่ในระดับไม่เลวร้าย แต่ควรหลีกเลี่ยงการเดินทางเพียงลำพังในยามวิกาลและในสถานที่เปลี่ยว ตามสถิติตัวเลขอาชญากรรมเกิดขึ้นบ่อย ห้ามชะล่าใจ
- การขับรถในอินเดียถือว่าอันตรายมาก เนื่องจากคนอินเดียมักไม่ค่อยเคารพกฎจราจร

6) สิ่งบันเทิงเริงรมย์

- ในหัวเมืองใหญ่มีอยู่เป็นจำนวนมาก รวมถึงร้านกาแฟ และร้านให้เช่าวิดีโอ แต่ตามชนบทจะไม่มีเลย
- ในเมืองใหญ่ๆ มีสปาไทย แต่ไม่ใช่ไทยแท้

7) การดูแลสุขภาพ

- หากจะมาอยู่ที่อินเดียนานควรฉีดวัคซีนป้องกันโรคไวรัสตับอักเสบบ
- น้ำประปาที่อินเดียมีตะกอนเยอะมาก น้ำที่ใช้บริโภคควรเป็นน้ำขวดจะดีกว่า

- อากาศในประเทศอินเดียแตกต่างกันไปตามแต่ละภูมิภาค ควรเช็คสภาพอากาศให้ดีก่อนเดินทาง และเตรียม หน้ากากอนามัยให้พร้อมเนื่องจากประเทศอินเดียมีฝุ่นละอองเยอะมาก

8) การสื่อสารกับคนอินเดีย

- การถามทางคนอินเดียถือเป็นเรื่องที่ต้องระวังเพราะคนอินเดียถึงไม่รู้ทางแต่จะมีน้ำใจบอกทางเราเสมอ
- คนอินเดียที่มีการศึกษาสามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ แต่ถ้าเดินตามท้องถนนบางคนก็ไม่รู้ภาษาอังกฤษเลย
- วันอาทิตย์ถือเป็นวันหยุดของคนอินเดีย หากจะติดต่อกับบริษัทหรือราชการ ควรทำก่อนเที่ยงของวันเสาร์จะดีที่สุด

กฎหมายแรงงาน

Industrial Safety and Health กฎหมายอนามัยและความปลอดภัยในอุตสาหกรรม แบ่งออกเป็น 3 บทบัญญัติ คือ

1. ความปลอดภัยในสถานที่ทำงาน
2. ความปลอดภัยในทรัพย์สิน
3. ความปลอดภัยในกิจกรรม

1. กฎหมายโรงงาน Factory Act, 1948

เป็นการวางระเบียบความปลอดภัย อนามัย สวัสดิการ และเงื่อนไขการทำงานของลูกจ้างในโรงงาน กฎหมายนี้ถูกบังคับใช้โดยรัฐผ่านทางผู้ตรวจสอบโรงงาน

2. กฎหมายเหมืองแร่ Mines Act, 1952

ประกอบด้วยบทบัญญัติเกี่ยวกับความปลอดภัย สุขอนามัย และสวัสดิการสำหรับคนงานในเหมืองถ่านหิน เหมืองแร่ และบ่อน้ำมัน กำหนดหน้าที่ของเจ้าของในการจัดการเหมือง ความปลอดภัยและสุขอนามัย ทั้งยังกำหนดเวลาในการทำงาน ค่าแรงขั้นต่ำและอื่นๆที่เกี่ยวข้อง

Directorate General of Mines Safety มีหน้าที่ควบคุมตรวจสอบความสามารถของคนงานในการส่งไปประจำจุดต่างๆ ในเหมือง และจัดงานสัมมนาเพื่อให้ความรู้เกี่ยวกับความปลอดภัยของคนงาน

Courts of Inquiry ถูกจัดตั้งขึ้นโดยรัฐบาลกลางทำหน้าที่สืบสวนอุบัติเหตุที่เป็นเหตุให้คนงานเหมืองเสียชีวิต 10 คนขึ้นไป โดยจะลงโทษทั้งจำและปรับจากการฝ่าฝืนหน้าที่ภายใต้กฎหมายนี้

3. กฎหมายคนงานท่าเรือ Dock Workers Act, 1986

ประกอบด้วยบทบัญญัติเกี่ยวกับความปลอดภัย สุขอนามัย และสวัสดิการสำหรับคนงานที่ทำงานในท่าเรือ ซึ่งถูกจัดการโดย Director General Factory Advice Service and Labour Institutes, Directorate General FASLI as the Chief Inspector มีเจ้าหน้าที่คอยสังเกตการณ์ความปลอดภัยที่ท่าเรือ 10 ท่าเรือหลักในอินเดีย ส่วนใหญ่จะมุ่งเน้นไปที่กิจกรรมที่ก่อให้เกิดอุบัติเหตุและจำนวนการเกิดอุบัติเหตุในแต่ละท่าเรือ

4. ประกันสังคม

นายจ้างจะต้องสมทบค่าประกันสังคม 12% ของเงินเดือนลูกจ้าง โดย 8.33% จะนำเข้ากองทุนบำนาญ และส่วนที่เหลือจะแบ่งเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพ ส่วนลูกจ้างจะจ่ายค่าประกันสังคม 12% เพื่อนำเข้ากองทุนสำรองเลี้ยงชีพ

กฎหมายประกันสถานภาพลูกจ้าง The Employees' State Insurance Act, 1948 (ESI Act) กฎหมายนี้จะครอบคลุมโรงงานหรือองค์กรที่มีลูกจ้างตั้งแต่ 10 คนขึ้นไป โดยจะเตรียมเรื่องการรักษาพยาบาลที่ครอบคลุมให้กับลูกจ้างและครอบครัว และการได้รับรายได้ในขณะที่พักรักษาตัวจากอาการป่วยและคลอดบุตร และเงินตอบแทนรายเดือนในกรณีที่ตายหรือพิการ

กองทุนสำรองเลี้ยงชีพและบทบัญญัติอื่นๆ The Employees' Provident Funds & Miscellaneous Provisions Act, 1952 (EPF & MP Act) ใช้กับโรงงานที่มีตารางการทำงานที่แน่นอน และมีลูกจ้าง 20 คนขึ้นไป ซึ่งจะให้เงินชดเชยในช่วงบั้นปลาย เช่น กองทุนสำรองเลี้ยงชีพ เงินบำนาญ และในกรณีที่เสียชีวิตระหว่างการทํางานครอบครัวจะเป็นผู้ได้รับเงินบำนาญ สำหรับลูกจ้างในเมืองและไรชามีสิทธิประโยชน์ที่แตกต่างกันออกไป

- กฎหมายเงินชดเชยแก่ลูกจ้าง The Employees' Compensation Act, 1923 (WC Act), ที่ซึ่งจะต้องจ่ายเงินชดเชยให้ลูกจ้างหรือครอบครัวของเขา ในกรณีที่ลูกจ้างได้รับบาดเจ็บหรือเสียชีวิต
- เงินชดเชยเพื่อการคลอดบุตร The Maternity Benefit Act, 1961 (M.B. Act), โดยให้ค่าจ้าง 12 สัปดาห์ในระหว่างลาเพื่อคลอดบุตรและในกรณีที่เกี่ยวข้องอื่นๆ
- กฎหมายเงินตอบแทนพิเศษ The Payment of Gratuity Act, 1972 (P.G. Act), โดยจัดเงินตอบแทนพิเศษเป็นค่าจ้าง 15 วันในแต่ละปี สำหรับลูกจ้างที่ทำงานกับบริษัทมาเป็นเวลาอย่างน้อย 5 ปี ในบริษัทที่มีลูกจ้างอย่างน้อย 10 คนขึ้นไป

5. กฎหมายสำหรับช่วงทดลองงาน Apprentices Act

- วัตถุประสงค์เพื่อส่งเสริมทักษะให้แรงงานใหม่ และฝึกฝนทักษะที่มีอยู่แล้ว

ผู้ที่เข้ามาอยู่ในช่วงทดลองงานต้องเป็นผู้ที่อายุไม่ต่ำกว่า 14 ปี มีระดับความรู้และสมรรถภาพทางร่างกายที่บริษัทกำหนดไว้

ช่วงเวลาการทดลองงาน: 6 เดือน ถึง 4 ปี ขึ้นอยู่กับประเภทของธุรกิจ

ผู้ทดลองงานต้องเรียนรู้งานตั้งใจและเข้าร่วมการฝึกอย่างเป็นประจำ ต้องทำงานสัปดาห์ละ 42 -48 ชม. และไม่ได้รับอนุญาตให้ทำงานระหว่าง 22.00 – 06.00 น. เว้นแต่จะได้รับการอนุญาตจากผู้ดูแล

หน้าที่ของนายจ้างภายใต้กฎหมายนี้ คือ

การทำสัญญาทดลองงาน หากช่วงเวลาการทดลองงานมากกว่า 1 ปีขึ้นไป นายจ้างจะต้องให้ผู้ฝึกงานสามารถลาได้ 12 วัน ลาป่วยได้ 15 วัน และ ลาหยุดพิเศษได้ 10 วันต่อปี

นายจ้างต้องเตรียมการฝึกในขอบเขตที่เหมาะสมเพื่อให้ผู้ฝึกมีคุณสมบัติเพียงพอ

การจ่ายค่าจ้างแก่ผู้ฝึกในช่วงทดลองงานต่อเดือน

-ระดับปริญญา: 3,560 รูปี

-การเรียนโดยรวมเวลาฝึกงานกับเวลาเรียนเข้าด้วยกัน Sandwich course (ระดับปริญญา) : 2,530 รูปี

-ระดับช่างเทคนิค: 2,530 รูปี

-การเรียนโดยรวมเวลาฝึกงานกับเวลาเรียนเข้าด้วยกัน Sandwich course (ระดับอนุปริญญา): 2,070 รูปี

-เทคนิคอาชีพ: 1,970 รูปี

6. กฎหมายค่าแรง Wages Act 1936

-จุดประสงค์ การจ่ายค่าแรงตามปกติแก่ลูกจ้าง ลูกจ้างที่อยู่ภายใต้กฎหมายนี้จะต้องเป็นบุคคลที่ได้รับค่าจ้างเฉลี่ย 10,000 รูปีต่อเดือน

-เวลาการจ่ายค่าจ้าง:

- หากมีจำนวนลูกจ้างน้อยกว่า 1000 คน ค่าจ้างจะจ่ายก่อนวันที่ 7 ของเดือนถัดไป

- หากมีจำนวนลูกจ้างมากกว่า 1000 คน ค่าจ้างจะจ่ายก่อนวันที่ 10 ของเดือนถัดไป

- การเลิกจ้างจากนายจ้างจะต้องจ่ายค่าจ้างก่อนถึงวันยุติการทำงาน 2 วัน

- การหักค่าจ้าง สามารถหักได้สูงสุด 50% ต่อเดือน แต่สามารถหักได้ถึง 75% ในกรณีที่หักค่าใช้จ่ายบางส่วนเข้ากองทุน co-operative society

-รูปแบบของการจ่ายค่าจ้าง : จ่ายโดยธนบัตรและเหรียญ

-สามารถที่จะจ่ายโดยเช็ค หรือโอนผ่านธนาคารโดยได้รับการลงลายมือชื่อยินยอมจากลูกจ้าง

-สามารถจ่ายค่าจ้างได้ทุกวัน ทุกสัปดาห์ ทุกสองสัปดาห์ หรือทุกเดือนแต่ห้ามเกินกว่า 1 เดือน

-ถ้าไม่จ่ายตามกำหนดเวลาหรือฝ่าฝืนกฎหมายนี้ มีโทษจำคุกไม่ต่ำกว่า 1 เดือน สูงสุด 6 เดือน และมีค่าปรับไม่ต่ำกว่า 2,000 รูปี สูงสุด 15,000 รูปี

7. กฎหมายเงินทดแทน

- จุดประสงค์: เป็นกฎหมายคุ้มครองลูกจ้างหรือผู้ที่อยู่ในอุปการะของลูกจ้างด้วยการกำหนดให้นายจ้าง

จ่ายเงินให้บุคคลดังกล่าวเมื่อลูกจ้างได้รับอันตรายหรือเจ็บป่วยหรือตายอันมีสาเหตุมาจากการทำงาน ให้แก่นายจ้างและกำหนดให้มีกองทุนเงินทดแทนขึ้นโดยให้นายจ้างจ่ายเงินสมทบกองทุนดังกล่าวไว้เพื่อเป็นหลักประกันในการจ่ายเงินทดแทนแก่ลูกจ้างหรือผู้อยู่ในอุปการะของลูกจ้างแทนนายจ้างชื่อ

- นายจ้างอาจจะไม่ต้องรับผิดชอบเนื่องจาก
 - การได้รับบาดเจ็บของลูกจ้างที่ไม่ทำให้ต้องหยุดงานเกิน 3 วัน
 - การได้รับบาดเจ็บที่ไม่ถึงแก่ความตายหรือพิการเป็นสาเหตุจากการเกิดอุบัติเหตุที่ซึ่งเนื่องมาจากลูกจ้างมีอาการมีเมา ไม่เชื่อฟังคำสั่ง หรือประมาทเลินเล่อในขณะที่ทำงาน
- จำนวนที่ต้องเงินทดแทน:
 - ในกรณีที่เสียชีวิตจากการทำงานนายจ้างจะต้องจ่ายทดแทนอย่างต่ำ 120,000 รูปี หรือ 50% ของเงินค่าจ้างรายเดือนคุณด้วยปัจจัยที่เกี่ยวข้องอื่นๆ

ในกรณีที่เกิดการพิการจะต้องจ่ายเงินทดแทนอย่างน้อย 140,000 หรือ 60% ของเงินค่าจ้างรายเดือนคุณด้วยปัจจัยที่เกี่ยวข้องอื่นๆ

8. กฎหมายข้อโต้แย้งในอุตสาหกรรม Industrial Disputes Act, 1947

- จุดประสงค์: เพื่อสร้างบทบัญญัติในการตรวจสอบ และการแก้ไขปัญหาข้อโต้แย้งในอุตสาหกรรมระหว่างนายจ้างและลูกจ้าง
- ระยะเวลาในการจัดการข้อโต้แย้งและการตัดสิน โดยได้รับความเห็นชอบจากทุกฝ่าย มีระยะเวลา 6 เดือน
- การเลิกจ้างและการจ่ายเงินชดเชย: ล้มเหลว ปฏิเสธ หรือไร้ความสามารถของนายจ้างเนื่องจากการขาดแคลนพลังงาน หรือวัตถุดิบ

Penalties under the Act:

- Less than 2 months :- @ 17% p.a. on total due Contribution.
- 02 months & above, but less than upto 04 months:- @ 22% p.a.
- 04 months & above, but less than upto 06 months:- @ 27% p.a.
- 06 months & above :- @ 37 % p.a. on total due contribution.

Various forms of EPF:	
Forms for Employer	Forms for Employee
<ul style="list-style-type: none"> ■ "Performa Registration Form" to Register the Organization under the EPF Act . ■ Form - 5A, for details of "Directors / Proprietors" of the Organization. ■ Form - 9, for all Covered Employee Details at the time of Registration. ■ Form - 11, Declaration Form to find the PF Eligibility of New Joinees. ■ Form - 2, Nomination Form with details of Employees, Nominee & PF A/c No. ■ "Combined Online Generated Challan" for Submission of PF Contribution. In Online process there is No Need to file Monthly & Annual Return to EPFO. 	<ul style="list-style-type: none"> ■ Form - 19 > Withdrawal Form for Provident Fund Amount. ■ Form - 10C > Withdrawal Form for Pension Scheme Amount. ■ Form -13 > Form for Transfer of Provident Fund / Pension Scheme in New PF Account. ■ Form - 31 > Form for Application of Advance from Provident Fund. ■ Form - 20 > Application Form for Provident Fund (In case of Employee's Death). ■ Form - 10 D> Application Form for Pension to Nominee. (In case of Employee's Death). ■ Form - 5 (IF) :- EDIL Claim Amount Form. (In case of Employee's Death). ■ Form - 8 > For Change the Nominee. ■ Form - ASR > To Receive the Claim cheques again of Settle Account. (In case of first cheque Rejected by Bank to EPFO)

9. กฎหมายของเงินโบนัส Bonus Act 1965

- จุดประสงค์ : เพื่อจัดโบนัสให้กับบุคคลที่ได้รับการว่าจ้างในสถานที่ประกอบการที่แน่นอน
- การนำไปใช้ : มีการนำไปใช้กับโรงงานต่างๆที่มีการว่าจ้างลูกจ้างเป็นจำนวน 10 คนขึ้นไป ที่ซึ่งมีการดำเนินการใดๆเป็นที่สำเร็จหรือในที่อื่นๆที่มีการว่าจ้างลูกจ้างเป็นจำนวน 20 คนหรือมากกว่า
- ผู้มีคุณสมบัติในการรับเงินโบนัสคือลูกจ้างที่ได้รับเงินเดือนเป็นจำนวน 10,000 รูปีจะได้รับโบนัสก็ต่อเมื่อมียอดของวันที่เข้ามาทำงานอย่างต่ำเป็น 20 วันในระหว่างรอบระยะเวลาบัญชี
- บัญญัติของเงินโบนัสสำหรับผู้ที่ไม่ม่คุณสมบัติ : สำหรับผู้ที่ไม่มาทำงานจะถูกนับเป็นผู้ที่ไม่มีคุณสมบัติ
- อัตราการจ่ายเงินโบนัส : อย่างต่ำเป็นร้อยละ 8.33 ไปจนถึงร้อยละ 20 จากเงินเดือนที่ได้รับ
- สิทธิของลูกจ้าง : สิทธิในการอ้างสิทธิ์ในการได้รับเงินโบนัสภายใต้บัญญัติต่อไปนี้
 - ลูกจ้างมีสิทธิในการโต้แย้งในข้อพิพาทใดๆต่อคณะกรรมการแรงงาน
 - ลูกจ้างมีสิทธิที่จะได้รับการอธิบายหรือได้รับข้อมูลจากสถาบันนั้นๆ

Penalty under the Act- For Contravention of the provisions of the Act or Rules the Penalty is Imprisonment upto 6 months, or fine up to Rs:- 1000, or both.

For Failure to Comply with the directions or requisitions made the penalty is Imprisonment upto 6 months, or fine up to Rs:- 1000, or both.

10. กฎหมายประกันสถานะภาพของลูกจ้าง Employee State Insurance Act 1948

- จุดประสงค์ : เป็นการผสมผสานของ Measure Of Social Insurance Towards Employees ซึ่งได้รับการออกแบบเพื่อเติมเต็มในส่วนของการปกป้องลูกจ้างจากอันตรายและการเจ็บไข้ได้ป่วย การให้กำเนิด ความพิการ หรือ การเสียชีวิตเนื่องมาจากงานที่ได้รับการว่าจ้าง
- การนำไปใช้
- ใช้กับโรงงานในทุกๆที่ที่มีการว่าจ้างลูกจ้างเป็นจำนวน 10 คนหรือมากกว่า
- กฎหมายนี้ครอบคลุมไปถึงร้านค้า โรงแรม ภัตตาคาร โรงภาพยนตร์ การขนส่งทางยานยนต์ แพทย์ เอกชน และสถาบันทางการศึกษา และ หนังสือพิมพ์ ที่มีการว่าจ้างลูกจ้างเป็นจำนวน 20 คนหรือมากกว่า
- วงเงินจำกัดของค่าจ้างที่อยู่ภายใต้กฎหมายนี้คือ 15,000 รูปีต่อเดือน

หน้าที่ของนายจ้าง:

1. นายจ้างต้องนำเงินเข้า ESI ทุกเดือน
2. ออกบัตร smart card ให้ลูกจ้าง
3. ส่งรายงานเรื่องอุบัติเหตุ

11. กฎหมายประโยชน์ทดแทนการคลอดบุตร The Maternity Benefit Act – 1961

วัตถุประสงค์: กฎหมายการลาคลอดและประโยชน์ทดแทนมีเพื่อปกป้องสิทธิและรักษาสุขภาพของแม่ของผู้คลอดบุตร

ลูกจ้างสามารถใช้สิทธิลาคลอดได้ 80 วันใน 12 เดือน ก่อนวันครบกำหนดคลอด ซึ่งจะต้องแจ้งให้นายจ้างทราบล่วงหน้าก่อนถึงวันกำหนดคลอด 10 สัปดาห์

สิทธิประโยชน์ภายใต้กฎหมายนี้:

1. ลาคลอดโดยยังได้รับเงินค่าจ้างเป็นเวลาเฉลี่ย 12 สัปดาห์ โดยสามารถขอรับค่าจ้างก่อนคลอด 6 สัปดาห์ และหลังคลอด 6 สัปดาห์หากมีการยื่นเรื่องแก่นายจ้าง
2. ได้รับการสงเคราะห์ค่ายา 3,500 รูปี
3. ได้ลาเพิ่มเติมถึงหนึ่งเดือนโดยยังได้รับค่าจ้างหากแสดงหลักฐานว่าป่วยจริง
4. ไม่มีการหักค่าจ้างสำหรับวันลา
5. นายจ้างต้องมอบหมายงานระดับเบาก่อนกำหนดถึงวันกำหนดคลอด 10 สัปดาห์
6. มีช่วงพัสดุแลลูก 2 ครั้งต่อวันจนกว่าเด็กจะอายุ 15 เดือน

โดยสามารถอ่านรายละเอียดกฎหมายแรงงานเพิ่มเติมได้ที่

<http://labour.nic.in/content/innerpage/acts.php>

อ้างอิง

กรมส่งเสริมการค้าระหว่างประเทศ กระทรวงพาณิชย์. คู่มือการค้าและการลงทุนสาธารณรัฐอินเดีย. พิมพ์ครั้งที่ 1. นนทบุรี, 2554.

Anil Chawla Law Associates LLP. Guide for Foreign Nationals Foreign Nationals Wanting to Do Business in India Wanting to Do Business in India Do Business in India. 2014.

“Starting a Business in India”. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้

จาก: <http://www.doingbusiness.org/data/exploreeconomies/india/starting-a-business>

“Cost of Doing Business in India”. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<http://www.asa.in/pdfs/collaterals/Cost-of-Doing-Business-in-India.pdf>

“สาธารณรัฐอินเดีย”. [ออนไลน์]. เข้าถึงได้จาก:

<http://toisc.boi.go.th/massmedia/india/india/TH09.pdf>

“Labour Laws in India”. เข้าถึงจาก: <http://www.slideshare.net/AnshuSingh2/ppt-on-labour-laws-in-india#>

“Special Economic Zones”. เข้าถึงจาก: http://commerce.nic.in/trade/national_sez.asp